

A 2008. NOVEMBER 28-I, PÉNTEKI ÜLÉS JEGYZŐKÖNYVE

(2009/C 61/04)

(Az ülést 8.50-kor nyitják meg.)

ELNÖK: Glenys KINNOCK

társelnök

1. Póttagok

A társelnök bejelenti az alábbi póttagokat:

Attard-Montalto (Fernandes helyett), Audy (Coelho helyett), Budreikaitė (Busk helyett), Czarnecki (de Villiers helyett), Ford (Arif helyett), Gill (Gröner helyett), Goebbels (Bullmann helyett), Hutchinson (McAvan helyett), Jääteenmäki (Morillon helyett), Lavarra (Zani helyett), Leinen (Jöns helyett), Maldeikis (Louis helyett), Martin D. (Fraile Cantón helyett), Neris (Ferreira E. helyett), Olajos (Mitchell helyett), Sornosa Martínez (Scheele helyett), Sudre (Gaubert helyett) and Zwiefka (Záborská helyett)

2. A 2008. november 27-i, csütörtök délelőtti ülés jegyzőkönyvének jóváhagyása

A jegyzőkönyveket jóváhagyják.

3. A munkaértekezletek összefoglaló jelentései

- Bernard Lehideux **Bougainville önálló tartományról**;
- Waven William (Seychelles-szigetek) **a halászatról, különösen a tonhal halászatáról a Pápua Új-Guinea és az Európai Unió között létrejött gazdasági partnerségi megállapodás keretében**;
- Ibrahim I. Matola (Malawi) **a maláriáról, tuberkulózisról és HIV/AIDS-ről**.

4. Szavazás az eljárási szabályzat felülvizsgálatának módosításáról

A javaslatot mindkét ház elfogadja az eljárási szabályzat 34. cikkének megfelelően.

5. Szavazás a három állandó bizottság által benyújtott jelentésekbe foglalt állásfoglalási indítványokról

- A polgári személyek védelméről az ENSZ és a regionális szervezetek által végrehajtott békefenntartó műveletekben (AKCS-EU/100.291/08/végleges) – Politikai Ügyek Bizottsága *Társelőadók: Dr. Komi Selom Klassou (Togo) és Johan Van Hecke.*

Az állásfoglalást módosítások nélkül egyhangúlag elfogadják.

- Jelentés a segélyek hatékonyságáról és a hivatalos fejlesztéstámogatás meghatározásáról (ACP-EU/100.300/08/végleges) – Gazdasági Fejlesztési, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottság. *Társelőadók: Waven William (Seychelle-szigetek) és Anne Van Lancker.*

Az 1–5. módosítást, az 1. megegyezéssel módosítást (Agnolotto úr által előterjesztett szóbeli módosítással) és a 10–12. módosítást elfogadják.

A módosított állásfoglalást egyhangúlag, egy tartózkodás mellett elfogadják.

- A gyermekmunka társadalmi következményeiről és a gyermekmunka elleni küzdelemre vonatkozó stratégiákról szóló jelentés (AKCS-EU/100.247/08/végleges) – Szociális és Környezetvédelmi Bizottság *Társelőadók: Ana Rita Sithole (Mozambik) és Liam Aylward*

Az 1. módosítást elfogadják.

Az AD preambulumbekzdés a) pontjának Sithole asszony (Mozambik) által betervezett módosítását elfogadják.

A (32) bekezdésről külön szavazást kér öt képviselő és a bekezdést elutasítják.

A módosított állásfoglalást egyhangúlag elfogadják.

6. Szavazás a sürgős állásfoglalási indítványokról

- Sürgős állásfoglalási indítvány a mauritániai helyzetről (APP-EU/100.440/08/comp.)

Hutchinson úr a (13) bekezdéssel kapcsolatos szóbeli módosítást terjeszt elő, amelyet elfogadnak.

Az 1–4. módosításokat elfogadják.

A módosított állásfoglalást egyhangúlag, egy tartózkodás mellett elfogadják.

- Sürgős állásfoglalási indítvány a zimbabwei helyzetről (APP-EU/100.439/08/comp.)

Nem terjesztenek elő módosítást.

Az állásfoglalást egyhangúlag, két tartózkodás mellett elfogadják.

Felszólaló: Ribeiro e Castro egy ténybeli tévedésről.

7. A globális élelmiszer- és pénzügyi válságról szóló Port Moresby-i nyilatkozat elfogadása

A nyilatkozat közfelkiáltással elfogadják.

Magyarázat a szavazatokhoz (az eljárási szabályzat 16. cikke): Aubert ms Hutchinson (szóban) és Ford (írásban).

8. Egyéb kérdések

Felszólalók: Mugambe (Uganda) és Gomes a kisméretű és könnyű fegyverekről, Ribeiro e Castro annak szükségességéről, hogy előre foglalkozzanak a magas költségek kérdésével Luandában (Angola), a 18. ülés helyszínéről, Audy a nyilatkozatok közfelkiáltással való elfogadásáról, Bowis a workshopokkal egyidőben tervezett két látogatásról, Sithole (Mozambik) arról, hogy köszönjék meg a Pápua Új Guineai hatóságoknak a szervezést, Danata (Kamerun) szállítási ügyekről, Ramotar (Guyana) arról a javaslatról, hogy küldjenek levelet Barack Obama megválasztott amerikai elnöknek, amelyben meghívják egy közös parlamenti közgyűlésre.

A társelnök köszönetet mond a közös parlamenti közgyűlés hatóságainak a vendéglátásért és minden erőfeszítésükért, hogy megszervezték a közös parlamenti közgyűlés 16. ülését és a hozzá tartozó társadalmi eseményeket Port Moresbyben.

9. Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 17. ülésének helye és ideje

A közös parlamenti közgyűlés 17. ülésére előre láthatólag április 6. és 9. között kerül sor Prágában (Csehország)

Roithova asszony elmondta, hogy a képviselőket örömmel várják Prágában.

(Az ülést 10 óra 15 perckor rekesztik be.)

Wilkie RASMUSSEN és
Glenys KINNOCK
Társelnök

Sir John KAPUTIN és
Dietmar NICKEL
Társfőtitkárok

I. MELLÉKLET

A KÖZÖS PARLAMENTI KÖZGYŰLÉS TAGJAINAK NÉVSORA (ABC SORRENDEN)

Az AKCS képviselői

RASMUSSEN (COOK SZIGETEK), társelnök
ANGOLA (alelnök)
BURKINA FASO (alelnök)
KONGÓI Köztársaság (alelnök)
KONGÓI Demokratikus Köztársaság (alelnök)
ETIÓPIA (alelnök)
GAMBIA (alelnök)
GUYANA (alelnök)
PÁPUA ÚJ GUINEA (alelnök)
RUANDA (alelnök)
SZOLOMON-SZIGETEK (alelnök)
SURINAME (alelnök)
ZIMBABWE (alelnök)
ANTIGUA ÉS BARBUDA
BAHAMA-SZEIGETEK
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURUNDI
KAMERUN
ZÖLD-FOKI SZIGETEK
KÖZÉP-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG
CSÁD
COMORE-SZIGETEK
ELEFÁNTCSONTPART
DZSIBUTI
DOMINIKA
DOMINIKAI KÖZTÁRSASÁG
EGYENLÍTŐI GUINEA
ERITREA
FIDZSI
GABON
GHÁNA
GRENADA
GUINEA
BISSAU-GUINEA
JAMAICA
HAITI
KENYA
KIRIBATI
LESOTHO
LIBÉRIA
MADAGASZKÁR

Az Európai Parlament képviselői

KINNOCK, társelnök
GAHLER (alelnök)
VENTRE (alelnök)
JOUYE DE GRANDMAISON (alelnök)
CARLOTTI (alelnök)
MITCHELL (alelnök)
AUBERT (alelnök)
LULLING (alelnök)
BIELAN (alelnök)
POLFER (alelnök)
MARTÍNEZ MARTÍNEZ (alelnök)
BOWIS (alelnök)
GOUDIN (alelnök)
AGNOLETTO
ALLISTER
ARIF
AYLWARD
BEREND
BORRELL FONTELLES
BULLMAN
BUSK
CALLANAN
CASHMAN
CIANI
COELHO
CORNILLET
DEVA
DILLEN
DOMBROVSKIS
FERNANDES
FERREIRA
FRAILE CANTÓN
GAUBERT
GOMES
GRABOWSKA
GRÖNER
GURMAI
HALL
HAUG
HOLM
IRUJO AMEZAGA
JÖNS
KACZMAREK
KORHOLA

MALAWI	KOZLIK
MALI	LANGENDRIES
MARSHALL SZIGETEKI KÖZTÁRSASÁG	LEHIDEUX
MAURITÁNIA	LÓPEZ-ISTÚRIZ WHITE
MAURITIUS	LOUIS
MIKRONÉZIAI SZÖVETSÉGI ÁLLAMOK	McAVAN
MOZAMBIK	MARTENS
NAMÍBIA	MAURO
NAURUI KÖZTÁRSASÁG	MAYER
NIGER	MORILLON
NIGÉRIA	NOVAK
NIUE	PLEGUEZUELOS AGUILAR
PALAU	RIBEIRO E CASTRO
SAINT KITTS ÉS NEVIS	ROITHOVÁ
SAINT LUCIA	ROSATI
SAINT VINCENT ÉS GRENADINE-SZIGETEK	SANZ PALACIO
SZAMOA	SCHEELE
SÃO TOMÉ ÉS PRÍNCIPE	SCHLYTER
SZENEGÁL	SCHMIDT F.
SEYCHELLE-SZIGETEK	SCHMIDT O.
SIERRA LEONE	SCHNELLHARDT
SZOMÁLIA	SCHRÖDER
DÉL-AFRIKA	SPERONI
SZUDÁN	STURDY
SZVÁZIFÖLD	VAN HECKE
TANZÁNIA	VAN LANCKER
KELET-TIMOR	VENETO
TOGO	de VILLIERS
TONGA	WIELAND
TRINIDAD ÉS TOBAGO	WIJKMAN
TUVALU	ZÁBORSKÁ
UGANDA	ZANI
VANUATU	ZĪLE
ZAMBIA	ZIMMER

POLITIKAI BIZOTTSÁG

AKCS-képviselők

IBOVI (KONGÓI KÖZTÁRSASÁG), TÁRSELNÖK
 CHERON (HAITI), ALELNÖK
 AIMO (PÁPUA ÚJ-GUINEA), ALELNÖK
 DE SOUSA (ANGOLA)
 BELIZE
 DAYORI (BENIN)
 KÖZÉP-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG
 COOK-SZIGETEK
 AMON-AGO (ELEFÁNTCSONTPART)

EP-képviselők

CALLANAN, társelnök
 JÖNS, ALELNÖK
 POLFER, ALELNÖK
 BIELAN
 CARLOTTI
 COELHO
 DILLEN
 GAHLER
 GAUBERT

MUSA NAIB (ERITREA)	GOMES
TOGA (ETIÓPIA)	GRABOWSKA
CAVUILATI (FIDZSI)	GRÖNER
MILEBOU-AUBUSSON (GABON)	GURMAI
KUMI (GHÁNA)	KACZMAREK
GRENADA	LÓPEZ ISTÚRIZ
GUINEA	LOUIS
GUYANA	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
KAMAR (KENYA)	MAURO
KOLLIE (LIBÉRIA)	MORILLON
NIUE	SANZ PALACIO
STRAKER (SAINT VINCENT ÉS A GRENADINE-SZIGETEK)	SCHMIDT F.
DÉL-AFRIKA	VAN HECKE
MPOROGOMYI (TANZÁNIA)	VENTRE
KLASSOU (TOGO)	WIELAND
TUVALU	ZANI
MANDIZHA (ZIMBABWE)	ZIMMER

GAZDASÁGI FEJLESZTÉSI, PÉNZÜGYI ÉS KERESKEDELMI BIZOTTSÁG

AKCS-képviselők

KGATHI (BOTSWANA), társelnök
 KUTEKALA (KONGÓI DEMOKRATIKUS KÖZTÁRSASÁG) ALELNÖK
 WAZIRI (NIGÉRIA), ALELNÖK
 BARBADOS
 MANIRAKIZA (BURUNDI)
 EGYENLÍTŐI-GUINEA
 DALRYMPLE-PHILIBERT (JAMAICA)
 TIHELI (LESOTHO)
 ASSARID (MALI)
 GUELAYE (MAURITÁNIA)
 MICRONÉZIAI SZÖVETSÉGI ÁLLAMOK
 MUSHELENGA (NAMIBIA)
 PALAU
 POLISI (RUANDA)
 SZAMOA
 SAO TOME ÉS PRINCIPE
 SECK (SZENEGÁL)
 WILLIAM (SEYCHELLE-SZIGETEK)
 LAHAI (SIERRA LEONE)
 SAINT KITTS ÉS NEVIS
 SAINT LUCIA
 DEKUEK (SZUDÁN)
 TONGA
 TRINIDAD ÉS TOBAGO
 MUGAMBE (UGANDA)
 NJOBVU (ZAMBIA)

EP-képviselők

SCHLYTER, társelnök
 DOMBROVSKIS, ALELNÖK
 RIBEIRO E CASTRO, ALELNÖK
 AGNOLETTO
 BEREND
 BULLMANN
 BUSK
 CORNILLET
 DEVA
 FERREIRA
 IRUJO AMEZAGA
 KINNOCK
 KOZLÍK
 LANGENDRIES
 LEHIDEUX
 LULLING
 MAYER
 McAVAN
 PLEGUEZUELOS AGUILAR
 ROSATI
 SCHRÖDER
 SPERONI
 STURDY
 VAN LANCKER
 de VILLIERS
 ŽĪLE

SZOCIÁLIS ÉS KÖRNYEZETVÉDELMI BIZOTTSÁG**AKCS-képviselők**

TOSUL (VANUATU), társelnök
SITHOLE (MOZAMBIK), ALELNÖK
DEERPALSING (MAURITIUS), ALELNÖK
ANTIGUA ÉS BARBUDA
BAHAMA-SZIGETEK
TAPSOBA (BURKINA FASO)
DANATA (KAMERUN)
ZÖLD-FOKI-SZIGETEK
CSÁD
COMORE-SZIGETEK
SAID (DZSIBUTI)
DOMINIKA
JIMENEZ (DOMINIKAI KÖZTÁRSASÁG)
BALDEH (GAMBIA)
GUINEA BISSAU
KIRIBATI
MADAGASZKÁR
MALAWI
MARSHALL-SZIGETEK
NAURUI KÖZTÁRSASÁG
OUMAROU (NIGER)
SZOLOMON-SZIGETEK
SZOMÁLIA
RATHPAL (SURINAME)
THWALA (SZVÁZIFÖLD)
KELET-TIMOR

EP-képviselők

SCHEELE, társelnök
NOVAK, ALELNÖK
ARIF, ALELNÖK
ALLISTER
AUBERT
AYLWARD
BORRELL FONTELLES
BOWIS
CASHMAN
CIANI
FERNANDES
FRAILE CANTÓN
GOUDIN
HALL
HAUG
HOLM
JOUYE DE GRANDMAISON
KORHOLA
MARTENS
MITCHELL
ROITHOVA
SCHMIDT O.
SCHNELLHARDT
VENETO
WIJKMAN
ZÁBORSKÁ

II. MELLÉKLET

A NOVEMBER 25–28-I, PORT MORESBY-I (PÁPUA ÚJ-GUINEA) ÜLÉS JELENLÉTI ÍVE

RASMUSSEN (Cook-SZIGETEK), társelnök	KINNOCK, társelnök
DE SOUSA (Angola) (ALELNÖK)	AGNOLETTO
BRATHWAITE (Barbados)	ATTARD-MONTALTO (Fernandes helyett) ⁽²⁾ ⁽⁴⁾
DAYORI (Benin)	AUBERT (ALELNÖK)
NTUANE (Botswana)	AUDY (Coelho helyett)
KABORE (Burkina Faso) (ALELNÖK)	AYLWARD
MANIRAKIZA (Burundi)	BIELAN ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
DANATA (Camerun)	BOWIS (ALELNÖK)
BOUNKOULOU (Kongói Köztársaság) (ALELNÖK)	BUDREIKAITE (Busk helyett)
LUTUNDULA (Kongói Demokratikus Köztársaság) (ALELNÖK)	CASHMAN
JIMENEZ (Dominikai Köztársaság)	CZARNECKI (De Villiers helyett) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
DOUGAN MALABO (Egyenlítői Guinea)	DEVA
NAIB (Eritrea)	DILLEN
TOGA (Etiópia) (ALELNÖK)	DOMBROVSKIS
CAVUILATI (Fidzsi) (*)	FORD (Arif helyett)
MILEBOU AUBUSSON (Gabon)	GAHLER (ALELNÖK)
BALDEH (Gambia)	GILL (Gröner helyett)
ATTOH (Ghána)	GOEBBELS (Bullmann helyett)
RAMOTAR (Guyana)	GOMES
JACINTHE (Haiti)	GOUDIN (ALELNÖK)
HAY WEBSTER (Jamaica)	GRABOWSKA
KAMAR(Kenya)	HAUG
TABAI (Kiriati)	HUTCHINSON (McAvan helyett)
MAFURA (Lesotho)	JÄÄTTEENMÄKI (Morillon helyett)
MAHAZAKA (Madagaszkár)	JOUYE DE GRANDMAISON (ALELNÖK)
MATOLA (Malawi)	KACZMAREK
ASSARID (Mali)	LAVARRA (Zani helyett)
GUELAYE (Mauritánia)	LEHIDEUX
DEERPALSING (Mauritius)	LEINEN (Jöns helyett)
WELLY (Mikronéziai Szövetségi Államok)	MALDEIKIS (Louis helyett)
SITHOLE (Mozambik)	MARTENS
MUSHELENGA (Namíbia)	MARTIN (Fraile Cantón helyett)
OUMAROU (Niger)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ (ALELNÖK)
ABDULLAHI (Nigéria)	MAURO
AIMO (Pápua Új-Guinea) (ALELNÖK)	NERIS (Ferreira helyett)
POLISI (Ruanda) (ALELNÖK)	NOVAK
THOMAS (Saint Kitts és Nevis) (*)	OLAJOS (Mitchell helyett)
EVERISTUS (Saint Lucia)	POMES (López-Istúriz White helyett) ⁽²⁾ ⁽³⁾
STRAKER (Saint Vincent és a Grenade-szigetek)	RIBEIRO E CASTRO

SOLAMALEMALO (Szamoa)	ROITHOVA
WILLIAM (Seychelle-szigetek)	ROSATI
LAHAI (Sierra Leone)	SCHMIDT O.
BATA'ANISIA (Szolomonszigetek) (ALELNÖK) (*)	SCHRÖDER
SITHOLE (Dél-Afrika)	SORNOSA MARTINEZ (Scheele)
DEKUEK (Szudán)	SPERONI ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
RODGERS (Suriname) (ALELNÖK)	SUDRE (Gaubert)
MASUKU (Szváziföld) (*)	VAN HECKE ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
KAGYER DARBO (Csád)	VAN LANCKER
KLASSOU (Togo)	VENETO ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
MUGAMBE (Uganda)	VENTRE
TOSUL (Vanuatu)	WIELAND
MILUPI (Zambia)	ZILE
CHIDAKWA (Zimbabwe) (ALELNÖK)	ZIMMER
	ZWIEFKA (Zaborska helyett)

(*) Nem parlamenti képviselő által képviselt személy.

⁽¹⁾ Jelen 2008. november 25-én.

⁽²⁾ Jelen 2008. november 26-án.

⁽³⁾ Jelen 2008. november 27-én.

⁽⁴⁾ Jelen 2008. november 28-án.

Jelen vannak továbbá:

ANGOLA

PINTO

GAMBOA

SAMY

BARBADOS

HUMPHREY

BENIN

ALIA

SEIDOU ADAMBI

TODJINOU

BURKINA FASO

TABSOBA

OUBA

BURUNDI

NIBOGORA

CAMERUN

AWUDU MBAYA

HAMA TOUKOUR

NDOUMBA NGONO

ABDOULAYE DAOUA

SOKENG

KONGÓI Köztársaság

OBA

KONGÓI Demokratikus Köztársaság

ENDUGA LITUMBA

KUTEKALA KAAWA

MBUKU LAKA

MOLEKE MOLIWA

BIE BONGENGE MAYICHA

ETIÓPIA

ALI

ABERA

AHMEDIN

GEBRE-CHRISTOS

EGYENLÍTŐI GUINEA

CARMELO

BACALE

GABON

MABAKA

NTEM ALLOGHO

GHÁNA

KUMI

HAITI

DOREUS
DENIUS
NELSON
ACKLUSH

KENYA

KOMBO

MALI

BA

MAURITANIA

OULD BOILIL

MAURITIUS

GUNESSEE

NAMÍBIA

DE WAAL
IIPINGE
RUMPF

NIGÉRIA

USMAN
AKWASHIKI

PÁPUA ÚJ-GUINEA

DEKENA
GRAHAM
MALADINA
ZURENUOC
ASIK
WESLEY
TABAR
LAGEA
BOURSIN

RUANDA

AYINKAMIYE

SEYCHELLE-SZIGETEK

FAURE

SIERRA LEONE

BUNDU

SZOLOMON-SZIGETEK

MA'AHANUA

DÉL-AFRIKA

MAGAU
OPPERMAN
SOOKLAL

SZUDÁN

JERVASE YAK
MUSTAFA
ALOPA
ABDELLA

SURINAME

RATHIPAL
CASTELEN
JAIRAM

TOGO

GBONE

UGANDA

ATIM-OGWAL
KATENKA-APULI

ZIMBABWE

HOLLAND
NDLOVU

AKCS-EU TANÁCS

WILTZER (Az EU-Tanács hivatalban lévő elnökének képviselőjében, az együttműködésért és a frankofóniáért felelős volt megbízott miniszter)

BEMBAMBA (Gazdasági és pénzügyminiszter (Burkina Faso), az AKCS-Tanács hivatalban lévő elnöke)

EURÓPAI BIZOTTSÁG

MICHEL, a Bizottság fejlesztésért, humanitárius segítségnyújtásért valamint az EFA-ért felelős tagja;

EGBSZ

JAHIER
ANTHONY

CTA

BOTO

DOUDET

AZ ENSZ MILLENNIUMI KAMPÁNYA

PIMPLE

A CSENDES-ÓCEÁNI SZIGETEKI FÓRUM TITKÁRSÁGA

GOSELIN

FAO

GUEYE

AKCS TITKÁRSÁG

KAPUTIN társfőtitkár

EU TITKÁRSÁG

NICKEL társfőtitkár

III. MELLÉKLET

A 2008. NOVEMBER 25-I, KEDDI ÜLÉS MELLÉKLETE

A nem parlamenti küldöttek akkreditációja

FIDZSI

Őexcellenciája, Ratu CAVUILATI

A Fidzsi-szigetek brüsszeli nagykövete

SZOLOMON-SZIGETEK

Őexcellenciája, Bernard BATA'ANASIA

A Szolomon-szigetek nagykövete, Part Moresby

SZVÁZIFÖLD

Pilile MASUKU

Szváziföld brüsszeli nagykövetségének első titkára

ST. KITTS ÉS NEVIS

Arnold THOMAS

Ügyvezető, a Kelet-Karib Államok brüsszeli nagykövetsége

IV. MELLÉKLET

ELFOGADOTT ÁLLÁSFOGLALÁSOK

	Oldal
– a polgári lakosság ENSZ és regionális szervezetek békefenntartó műveletei során történő védelméről (ACP-EU/100.291/08/fin.)	19
– a segélyek hatékonyságáról és a hivatalos fejlesztéstámogatás meghatározásáról (ACP-EU/100.300/08/fin.)	26
– a gyermekmunka társadalmi következményeiről és a gyermekmunka elleni küzdelemre vonatkozó stratégiákról (ACP-EU/100.247/08/fin.)	31
– a mauritániai helyzetről (ACP-EU/100.440/08/fin.)	37
– a zimbabwei helyzetről (ACP-EU/100.439/08/fin.)	40
– a globális élelmiszer- és pénzügyi válságról szóló Port Moresby-i nyilatkozat (ACP-EU/100.393/08/fin.)	42

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**a polgári lakosság ENSZ és regionális szervezetek békefenntartó műveletei során történő védelméről**

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel a genfi egyezményekre, és különösen a polgári lakosság háború idején való védelméről szóló (1949. augusztus 12-i) IV. genfi egyezményre, és annak 1977. és 2005. évi kiegészítő jegyzőkönyveire,
- tekintettel a taposóaknák betiltásáról szóló, 1997. szeptemberben aláírt szerződésre (Ottawai Szerződés) és az egyes hagyományos fegyverekről szóló, 1980. október 10-én Genfben megkötött és 1983. decemberben hatályba lépett ENSZ-egyezményre (CCW) és annak kiegészítő jegyzőkönyveire,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 1948. december 10-i Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára és az emberi jogokról szóló, 1993. június 14–25. között megtartott világkonferenciából fakadó Bécsi Nyilatkozatra és cselekvési tervre,
- tekintettel az 1998-ban elfogadott, a Nemzetközi Büntetőbíróságot létrehozó Római Statútumra, és különösen annak 6., 7. és 8. cikkére,
- tekintettel a 2005. június 25-én Luxemburgban módosított ⁽²⁾, egyrészt az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok, másrészt az Európai Közösség és annak tagállamai között megkötött, 2000. június 23-án Cotonou-ban aláírt partnerségi megállapodásra (cotonou-i megállapodás) ⁽³⁾, és különösen annak 8. cikkére, 17. cikke (2) bekezdésére, valamint 20., 31., 33., 96. és 97. cikkére,
- tekintettel „A konfliktusok utáni rehabilitáció az AKCS-országokban” című, a bamakói 9. ülészak során 2005. április 21-én elfogadott állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel „A konfliktusok utáni rehabilitáció az AKCS-országokban” című, a 2005. április 21-én, Bamakóban tartott 9. ülészak során elfogadott állásfoglalására ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

⁽²⁾ HL L 287., 2005.10.28., 4. o.

⁽³⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

⁽⁴⁾ HL C 272., 2005.11.3., 26. o.

⁽⁵⁾ HL C 307., 2006.12.15., 17. o.

- tekintettel az Egyesült Nemzetek főtitkáranak a Biztonsági Tanács számára készített, „A konfliktusok okai és a tartós béke és a fenntartható fejlődés elősegítése Afrikában” című, 1998. április 13-i S/1998/318. számú jelentésére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek főtitkáranak a Biztonsági Tanács számára a fegyveres konfliktusok során a polgári személyek védelméről szóló, az S/1999/957 (1999. szeptember 8.), S/2001/331 (2001. március 30.), S/2002/1300 (2002. november 30.), S/2004/431 (2004. május 28.), S/2005/740 (2005. november 28.) és S/2007/643 (2007. október 28.) számú dokumentumban szereplő jelentéseire,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a polgári lakosság fegyveres konfliktusok során történő védelméről szóló, 1999. szeptember 17-i 1265. sz., 2000. április 19-i 1296. sz., 2006. április 28-i 1674. sz. és 2006. december 23-i 1738. sz. jelentésére, amelyek megerősítik, hogy elsődlegesen a fegyveres konfliktusokban részt vevő felek felelősek a fegyveres konfliktus során a polgári lakosság védelmének biztosításáért, és amelyek elismerik a regionális szervezetek által fegyveres konfliktusok során a polgári lakosság védelmében nyújtott fontos hozzájárulást,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2002. március 15-i és 2003. december 15-i elnökségi nyilatkozataira és az „Emlékeztető a polgári lakosság védelméhez kapcsolódó problémáknak a Biztonsági Tanács békefenntartó mandátumokkal kapcsolatos tanácskozásain történő megvitatásra” című emlékeztetőre,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 2000. október 31-i 1325. sz. és 2008. június 19-i 1820. sz. határozatára, amelyek hangsúlyozzák a nők egyenlő részvételének és teljes bevonásának fontosságát a béke és biztonság fenntartására és előmozdítására irányuló minden erőfeszítésbe,
 - tekintettel az EU Műveleti Főhadiszállásának a Kongói Demokratikus Köztársaságban működő EUFOR-on belül a nemek közötti egyenlőség előmozdítására irányuló tevékenységről szóló végleges jelentésére,
 - tekintettel a fenyegetésekkel, kihívásokkal és változással foglalkozó magas szintű munkacsoport „Egy biztonságosabb világ: közös felelősségünk” című (2004) jelentésére, amelyben nyomatékos válaszokat sürget a nemzetközi közösségtől,
 - tekintettel a világ-csúcstalálkozó 2005. szeptemberben New Yorkban elfogadott nyilatkozatára,
 - tekintettel az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének „A konfliktusok megelőzése és rendezése: a nők szerepe” címmel 2004. június 23-án elfogadott 1385(2004). sz. állásfoglalására és 1665(2004). sz. ajánlására,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a Biztonsági Tanács fegyveres konfliktusok megelőzésében játszott szerepéről szóló, 2001. augusztus 30-i S/2001/1366. sz. határozatára,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a humanitárius személyzet és az ENSZ saját és kiegészítő személyzetének a konfliktusos övezetekben történő védelméről szóló, 2003. augusztus 26-i S/2003/1502. sz. határozatára, valamint az Egyesült Nemzetek saját és kiegészítő személyzetének biztonságáról szóló, 1994. december 9-én elfogadott egyezményre és 2005. december 8-i fakultatív jegyzőkönyvére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek humanitárius ügyekért felelős főtitkár-helyettesének a Biztonsági Tanács részére a polgári lakosság fegyveres konfliktusok során történő védelméről két évente kiadott nyilatkozataira,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Békefenntartó Műveletek Főosztálya (DPKO) által adott alapvető fogalom meghatározásra, amely szerint a békefenntartás az „*egyik útja annak, hogy segítsenek a konfliktusok által szétszakított országoknak megteremteni a fenntartható béke feltételeit*”. Az ENSZ-békefenntartók – számos országból érkezett katonák és katonatisztek, rendőrségi és polgári személyzet – ellenőrzik és megfigyelik a konfliktust követő helyzetekből adódó békefolyamatokat, és segítenek a szembenálló feleknek az általuk aláírt békemegállapodás megvalósításában. Ez a segítség sokféle formát ölthet, beleértve a humánbiztonság javítását, a bizalomépítő intézkedéseket, a hatalommegosztás módozatait, a választási támogatást, a jogállamiság, valamint a gazdasági és társadalmi fejlődés erősítését”,
 - tekintettel a Politikai Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.291/08/fin.),
- A. mivel idővel változik a békefenntartás alapvetően arra irányuló klasszikus koncepciója, hogy a tűzszünet aláírása után szétválassza a szembenálló feleket, és kiterjed a határvonalak ellenőrzésére, demilitarizált övezetek létrehozására, és ha ez a megállapodások részét képezi, akkor a fogolycserék és a demilitarizáció ellenőrzésére is, és ezáltal olyan „rutinjellegű folyamat” részének számít, amelynek célja, hogy a felek számára politikai teret nyújtson és tartósan fenntartsa a tárgyalások folytatásához és vitájuk rendezéséhez,

- B. mivel a világ-csúcstalálkozó 2005. szeptemberben New Yorkban, 109 szuverén kormány által elfogadott nyilatkozata elismerte az államok és az ENSZ arra vonatkozó felelősségét, hogy megvédjék a lakosságot a népiirtástól, a háborús bűnöktől, az emberiség ellen elkövetett bűncselekményektől és az etnikai tisztogatástól,
- C. mivel a polgári lakosság védelmének feladatmeghatározásába sorolt feladatok nagy száma a békefenntartókat különböző irányokba vonja, és a békefenntartó erők egyre többet foglalkoznak az olyan puha biztonsági („soft security”) problémákkal, mint a fejlesztés, az újjáépítés és a béke hosszú távú építése, azaz csupa olyan tevékenységgel, amelyekre a katonai erők általában nem nyújtanak képzést,
- D. mivel a békefenntartó misszióknak a polgári lakosság védelmére irányuló képességét próbára teszi többek között az olyan állandó polgári alakulatok potenciális szerepének és képességeinek az alábecsülése, amelyek olyan soknemzetiségű, jól képzett civil személyzetből állnak, akik gyorsan bevetethetők és megfelelő képességekkel rendelkeznek a polgári lakosság védelméhez közvetlenül kapcsolódó feladatokban, így például az emberi jogok figyelemmel kísérésében, a közösségi szintű közvetítésben, a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos tanácsadásban, a közösség mozgósításában és a tájékoztatásban,
- E. mivel az Egyesült Nemzetek (UN) és az Afrikai Unió (AU) – néha az Európai Unió (EU) támogatásával – ebben az évben megnövelik a kontinensen a békefenntartók számát új missziók létrehozásával, többek között a szudáni Dárfúr térségében, Csádban, a Közép-Afrikai Köztársaságban és Szomáliában,
- F. mivel az Afrikai Unió békefenntartói a „Békeprogram” közvetítésével támogatást kaptak az EFA-tól,
- G. mivel az 1997. évi Amszterdami Szerződés óta az Európai Unió európai biztonsági és védelmi politikájának – az 1992-ben Petersbergben meghatározott – feladatai közé tartozik a békefenntartás, a polgári lakosság védelme, valamint a humanitárius segítségnyújtás védelme,
- H. mivel a szóban forgó feladatokat az ENSZ mandátumával végzik, és mivel azok közül öt az afrikai földrészen zajlik vagy zajlott,
- I. mivel az EU-nak, az ENSZ-nek és a regionális szervezeteknek békefenntartó műveletek indítása előtt konfliktus- és kockázatelemzést kellene végezniük, hogy kialakítsák munkájuk összefüggéseinek jobb megértését, és ezáltal elkerüljék beavatkozásuk negatív hatásait, mint például a feszültségek és konfliktus szítását,
- J. mivel a katonai szereplők még nincsenek hozzászokva ahhoz, hogy ellenséges környezetben azonosítsák és megvédjék a polgári lakosságot, amikor egy nemzetközi vagy harmadik fél által vezetett beavatkozásban vesznek részt, és a békefenntartó katonai személyzetet gyakran nem közvetlenül az ENSZ vagy a regionális szervezetek toborozzák, hanem a csapatokat küldő országok rendelik ki őket, amelyek fenntartják joghatóságukat a csapatuk számára előírt képzés és fegyelmi intézkedések fölött,
- K. mivel a humanitárius szereplők – mint a civil szervezetek és az ENSZ hivatalok – szerepe és megközelítése a polgári lakosság védelmének tekintetében eltér a békefenntartó csapatokétól,
- L. mivel a hivataloknak a védelem gyakorlatának meghatározására vonatkozó felelősségét gyakran a terepen működő egyéni védelmi tisztviselőkre bízzák, és az nem intézményi szinten kialakított, egyértelmű útmutatásból fakad,
- M. mivel a konfliktusok sújtotta országok polgári lakossága, különösen a nők és a gyermekek ellen irányuló erőszak gyakran az áldozatok megalázására és pszichológiai meggyengítésére irányuló hadviselés eszközeül szolgál, és az áldozatok félnek jelenteni, ha bárki részéről – beleértve a békefenntartó csapatok és a humanitárius segítségnyújtó szervezetek dolgozóit is – szexuális kizsákmányolás vagy bántalmazás érte őket,
- N. mivel a polgári lakosság védelmi szintjének megnövelésében fontos tényező a békefenntartó misszió mérete, különösen a kiegészítő polgári fegyvertelen békefenntartó alakulatok száma és földrajzi hatóköre,

A polgári lakosság védelmének meghatározása

1. hangsúlyozza, hogy a polgári lakosság védelmének és alapvető szükségleteik kielégítésének elsődleges felelőssége azokra az államokra vagy egyéb hatóságokra vagy szereplőkre hárul, amelyek ténylegesen ellenőrzést gyakorolnak felettük, és a külső vagy harmadik felek békefenntartó műveleteinek szerepe ehhez képest másodlagos;

2. rámutat, hogy a be nem avatkozás elve nem vezethet olyan súlyos bűncselekmények eltűréséhez, mint a népirtás és tömeggyilkosság, az etnikai tisztogatás és a népcsoportok elűzése, valamint a tömeges nemi erőszak; ilyen esetekben a nemzetközi közösséget terheli a felelősség, hogy védelmet biztosítson és határozottan fellépjen, elsősorban a veszélyben lévő lakosság védelme érdekében, mindeközben lehetőség szerint bevonva ebbe a regionális konfliktuskezelő szervezeteket;
3. kiemeli annak elismerése fontosságát, hogy a békefenntartó szervezetek (PKO) kellően erős mandátummal rendelkezzenek a béke és a jogállamiság helyreállításának, illetve megteremtésének, beleértve a biztonsági ágazat reformjához (SSR) vezető átmenetnek a támogatásához; kijelenti, hogy e célból egy olyan átfogó védelmi stratégiát kell kidolgozni, amely a civil biztonsági erők (rendőrség) képzését is biztosítja, támogatja a leszerelési intézkedéseket, és világos újjáépítési célokat fogalmaz meg;
4. kifejezi a **kézi lőfegyverek és a könnyűfegyverek** elterjedése miatti aggodalmát, és úgy véli, hogy a lefegyverzésnek, a **volt harcosok leszerelésének és a társadalomba való újbóli beilleszkedésüknek a békefenntartó műveletek szerves részét kell képeznie**;
5. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a polgári lakosok védelmének javítását célzó erőfeszítéseknek számolniuk kell a polgári lakosokat érő kihívások és fenyegetések szélesebb körű összetettségével, és üdvözli a különböző fegyvertelen polgári szereplők fokozott helyszíni együttműködését mint a védelmi stratégiák megvalósítására szolgáló hozzáadott értéket;
6. hangsúlyozza, hogy önmagukban a katonai stratégiák nem lehetnek sikeresek, ha azokat nem kísérik átfogó humanitárius intézkedések és politikai békecélok; kijelenti, hogy erős mandátumra lehet szükség a szembenálló felek közötti kölcsönös konfliktusok leküzdéséhez, valamint a béketeremtés és az újjáépítés biztosításához, amit félreérthetetlenül be kell illeszteni a védelmi stratégiába;
7. rámutat arra, hogy számos állam civil békeszolgálatot hozott létre, és ezáltal többek között a volt Jugoszlávia államaiban uralkodó konfliktus utáni környezetben jelentős sikereket tudtak elérni; ajánlja, hogy a többi állam és regionális szervezet – mint az Afrikai Unió és az EU – szintén hozzanak létre egy állandó civil békeszolgálati intézményt;
8. üdvözli a polgári lakosság védelmét szolgáló tevékenységek fokozott bevonását a békefenntartó mandátumokba, és megállapítja, hogy útmutatásra van szükség a mandátumok végrehajtásához, hogy integráltabb megközelítéseket biztosítsanak a humánfejlesztés, az emberi jogok, az emberbaráti és humánbiztonsági intézkedések tekintetében, ezért sürgeti az ENSZ-t és a regionális szervezeteket annak tisztázására, hogy miként értelmezik a polgári lakosság védelmét missziójuk megbízatásán belül, közös missziókban, valamint csapataik és személyzetük műveletekre történő előkészítésének megfelelőbb támogatására;
9. hangsúlyozza, hogy fejlettebb fellépési képességre van szükség, beleértve egy olyan állandó polgári békefenntartó alakulat létrehozását, amely a főhadiszálláson fenntartott, jól felszerelt koordinációs irodából és lehetőleg regionális szintekből tevődik össze, rendelkezik a gyorsan bevethető polgári személyek listájával, és megfelelő számú alkalmazottal működik;
10. rámutat annak szükségességére, hogy a civil lakosságot ne csupán az erőszakos támadásoktól, hanem a bűncselekményektől, például a bandák támadásaitól, a fosztogatásoktól is védjék;
11. üdvözli az EU Tanácsának arra vonatkozó határozatát, hogy létrehoz egy polgári védelmi mechanizmust, valamint az EU új védelmi pénzügyi eszközét, amelynek célja, hogy javítsa a mozgósítást és a polgári védelmi segítségnyújtás összehangolását sürgős esetben az EU-n belül és kívül;
12. ajánlja, hogy a speciális védelmi mandátummal rendelkező békefenntartó erők katonai stratégiái között olyan gyakorlati eszközök is szerepeljenek a mandátumok hatékony teljesítése céljából, mint a fegyvertelen polgári védelem, az éjszakai őrzés és a rádió útján történő kommunikáció, falusi védelmi bizottságok szervezése a békefenntartók riasztása céljából, légvédelem, gyorsreagálású haderő bevonása zavarások kezelésére, műholdas ellenőrzés és elfogás, és rendfenntartó rendőrség bevonása a missziók támogatásához és a békefenntartó szervezetek számára kilépési stratégiák nyújtásához;
13. hangsúlyozza, hogy a konfliktus sújtotta területeken a békefenntartóknak a humanitárius szereplőket is védeniük kell tevékenységük helyszíni biztosítása érdekében;

14. kiemeli, hogy az ellenőrzési pontok részvételen alapuló megközelítései – a helyi állami képviselők és a civil társadalom bevonásával – segítenek a veszélyeztetettséget előidéző tényezők azonosításában, a megfelelő reagálás kidolgozása céljából, és rámutat a gazdasági, politikai, civil és katonai erők jobb koordinációjának fontosságára;
15. felhívja az EU-tagállamokat és a nemzetközi közösséget, hogy segítsék elő az ENSZ Biztonsági Tanácsának a fegyveres konfliktusok által érintett nőkről és gyermekekről szóló 1325/2000. sz. és 1820/2008. sz. határozatának végrehajtását, és alakítsanak ki nemzeti cselekvési terveket és stratégiai dokumentumokat;
16. aláhúzza a női jelenlét békefenntartó missziókban való fontosságát, ami segít elhárítani a nők ellen irányuló erőszakot a konfliktusos és a konfliktuson túljutott övezetekben, és azt, hogy a női békefenntartókról gyakran megállapították, hogy szerepmodellként szolgálnak a helyi nők számára, akiket a konfliktust követő újjáépítésben, különösen a demokrácia építésében és a gazdasági fejlődésben való részvételre ösztönöznek;
17. kéri, hogy kellően vegyék figyelembe a nők konfliktus-megelőzési, -kezelési és -rendezési mechanizmusokban való részvételéről szóló, 1325 (2000) ENSZ biztonsági tanácsi határozatot;
18. súlyosan elítéli azokat az eseteket, amikor a békefenntartók visszaélnek hatalmukkal, és a helyszínen részt vesznek a polgári lakosság szexuális kizsákmányolásában vagy korrupciós gyakorlatokban, és aláhúzza, hogy a nemzeti csapatküldők reakciója nagyon fontos ebben az esetben; felszólítja az elkövetők hazájának hatóságait, illetve a Nemzetközi Büntetőbíróságot az ilyen bűncselekmények következetes üldözésére; e bűncselekményekkel kapcsolatban elutasítja az ENSZ-személyzet vagy az ENSZ-katonák bármilyen formában biztosított mentességét;
19. ajánlja, hogy minden békefenntartó missziót támogassanak speciálisan megbízott, ellenőrző, nyomozó és a nemzetközi humanitárius jog és az emberi jogok jogának megsértéséről nyilvánosan beszámoló egységek, valamint egy, a békefenntartók által elkövetett állítólagos szexuális visszaéléseket vizsgáló független vizsgálóegység, és hozzanak létre megfelelő segítségnyújtási rendszert az ilyen visszaélések áldozatai és az azok nyomán született gyermekek számára;
20. sürgeti egy olyan nyomon követő mechanizmus vagy „watchdog” létrehozását, **amelynek feladata, hogy** biztosítsa a panaszok kivizsgálásának átláthatóságát és hatékonyságát annak érdekében, hogy a panaszokat nemzeti szinten **igazságosan kezeljék**;
21. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a kapcsolattartó pontok részt vegyenek az ENSZ és a nem kormányzati szervezetek nemzetközi kezdeményezéseiben annak érdekében, hogy megelőzzék a szexuális kizsákmányolást és bántalmazást, valamint válaszoljanak azokra;
22. ajánlja, hogy a kapcsolattartó pontok biztosítsák a közösségek számára annak lehetőségét, hogy egy közös panaszfogadó mechanizmus létrehozásával jelezhessék panaszukat; kifejti, hogy e mechanizmusnak hozzáférhetőnek kell lennie minden ügynökség és kapcsolattartó pont számára, annak érdekében, hogy a közösségek tudják, hol jelezhetik a panaszukat;

A mandátumok velejárói, a bevetés szabályai és a kiképzés

23. megerősíti a missziót megelőző kiképzés, valamint a szolgálat közben történő továbbképzés javításának fontosságát (különösen a nemzetközi humanitárius jog, az emberi jogok, a polgári lakosság védelmére irányuló mandátumok végrehajtása, beleértve a szexuális erőszak megelőzése és az arra adott válasz terén) a többnemzetiségű csapatok bevetésénél, nemzeti és multinacionális szinten egyaránt, bírálja ugyanakkor, hogy az ENSZ által vezetett missziók katonai személyzete esetében ez csupán a nemzetek felelősségének tekintendő;
24. kéri – a Közös Parlamenti Közgyűlés fegyveres konfliktusokkal szembesülő gyermekekre vonatkozó iránymutatásainak megfelelően – egy külön képzés előírását a gyermekek védelmével összefüggésben;
25. kéri egy olyan „katonai kártya” kiadását, mint amelyet az EUFOR is használ a Kongói Demokratikus Köztársaságban, amelyben útmutatás szerepel a békefenntartók számára arra vonatkozóan, hogy hogyan kell a polgári lakossággal viselkedniük; és kér egy hasonló, kifejezetten gyermekekre vonatkozó kártyát;
26. elismeri az Egyesült Nemzetek Békefenntartó Hivatalának (ENSZ DPKO) arra irányuló erőfeszítéseit, hogy bevetést megelőző kiképzést nyújtson a személyzet vezetőinek és a csapatok küldőinek, különösen a bevetés szabályaira összpontosítva, ugyanakkor sajnálatosnak tartja, hogy ebben az államoknak nem kell részt venniük;

27. ajánlja, hogy az ENSZ tagállamai a békemissziók számára hozzanak létre egy közös kiképző főiskolát, ahol legalább a vezető beosztású személyzet számára egységes, multinacionális alapképzést nyújtanak a humanitárius feladatokról, valamint a civil lakosság ellátásával és védelmével összefüggő technikai segítő-nyújtással kapcsolatos feladatokról;
28. ajánlja, hogy az ENSZ regionális és szubregionális szervezetei dolgozzanak ki egységesebb képzési modulokat, és növeljék meg a kétoldalú és sokoldalú képzési gyakorlatokat, amelyekbe különösen az emberi jogok tiszteletben tartása tekintetében a tudatosság növelésére irányuló intézkedéseket kell beépíteni, azon alapelvnek megfelelően, miszerint minden ember – korra, nemre, faji vagy etnikai, illetve vallási vagy világszemléleti hovatartozásra való tekintet nélkül – egyenlő jogokkal rendelkezik és egyforma megbecsülést érdemel;
29. üdvözli az EU arra irányuló törekvését, hogy a tagállamok körében jobban harmonizálja a polgári lakosság védelmével kapcsolatos megközelítéseket, különösen közös képzési tevékenységek biztosításával, és kiemeli, hogy a polgári lakosság védelme **és a gyermekvédelem** fogalmának a szakmai átfogó civil-társadalmi kezdeményezések során nyújtott képzések szerves részét kell képeznie;
30. kéri, hogy a szexuális kizsákmányolás és bántalmazás szervesen tartozzon hozzá a hozzájáruló országok személyzete részére nyújtott képzéshez, és magukkal a műveletekkel együtt hagyják jóvá a békefenntartó személyzet visszaélésének áldozatai számára biztosított megfelelő finanszírozási és kártérítési mechanizmusokat;
31. sürgeti, hogy akár az ENSZ, akár a regionális békefenntartó személyzet számára nyújtott képzési modulok foglalják magukba a visszaélő magatartás kérdéseit, mivel az ENSZ-misszió személyzete számára gyakran nem világos, hogyan jelentsék a visszaéléseket, és mi fog történni az elkövetővel;
32. sürgeti, hogy minden EBVP küldöttség foglaljon magában egy, a gyermekvédelem területére szakosodott tanácsadót;
33. üdvözli azt a tényt, hogy az Egyesült Nemzetek Békefenntartó Hivatala manapság már kiértékelő csoportok segítségével azonosítja a kiképzésben meglévő hiányosságokat, és felajánlja annak tanúsítását, hogy a haderejük számára kiképzést nyújtó országok megfeleljenek az ENSZ-szabványoknak;
34. rámutat, hogy az EU is hasonló fejleményeket vállal az általános célkitűzés és polgári általános célkitűzés című dokumentumaiban, de kiemeli, hogy a módszeres megközelítés terén még lemaradásban van, mivel a kiképzés végső soron az állami felelősség körébe tartozik;
35. emlékezteti az EU-tagállamokat a nemzetközi jog értelmében meglévő, arra irányuló felelősségükre, hogy megfelelő képzést nyújtsanak minden polgári és katonai személyzetnek a nemzetközi humanitárius szabványoknak megfelelően, és gondoskodjanak arról, hogy a megfelelő iránymutatásokat kidolgozzák és felülvizsgálják a helyi lakosság, a kultúrák és a nemek tiszteletben tartása érdekében; emlékeztet az emberi jogok és a nemek egyenlősége figyelembevételének fontosságára;
36. kéri, hogy az európai katonák által az „Euro Recamp” program keretében az afrikai katonáknak nyújtott képzés módszeresen tartalmazzon az emberi jogok tiszteletben tartására és a polgári lakosság védelmére vonatkozó képzést, valamint hogy ennek végrehajtásához biztosítsanak megfelelő finanszírozást;
37. kiemeli annak fontosságát, hogy kellően figyelembe vegyék a leszűrt tanulságok és bevált gyakorlatok értékét, különösen annak tényét, hogy az egyértelmű védelmi mandátummal rendelkező műveletek, pl. az ARTEMIS és a Demokratikus Kongói Köztársaságban végrehajtott EUFOR-műveletek során levont tanulságok alapján javítható az EU által nyújtott képzés; különösen helyesli annak kihangsúlyozását, hogy egyértelmű tájékoztatást nyújtsanak a nyilvánosság számára, és előmozdítsák a műveletek kedvező megítélését, amelyet az is elősegít, hogy az EU-katonák zöme képes olyan nyelven kommunikálni, amelyet a lakosság megért;

A kommunikáció javítása

38. megerősíti, hogy az EU–AKCS Közös Parlamenti Közgyűlés lényeges szerepet játszhat a tudatosság növelésében és az arról folyó vita ösztönzésében, hogy miként lehet a védelmi folyamatot az EU Közös Európai Biztonság- és Védelempolitika (ESDP) műveleti megbízatásai és más regionális szervezetek békefenntartó missziói tekintetében a középpontba helyezni;

39. kiemeli annak fontosságát, hogy a leszűrt tanulságok ne korlátozódjanak egy „vezető nemzetre”, és hangsúlyozza, hogy alapvető fontosságú a humanitárius helyzetekben történő beavatkozás európai doktrínájának megalkotása, amely során különösen azon EU tagállamok tapasztalataira kell támaszkodni, amelyek e tekintetben a leginkább előrelátóak, annak érdekében, hogy fokozzák a bevetési szabályok megfelelését;
 40. kiemeli a nem kormányzati szervezetek, az ENSZ és a regionális szervezetek között működő kommunikációs rendszer hivatalossá tételének szükségességét, különösen a békefenntartók védelme alatt álló veszélyes területekre kiterjedően;
 41. emlékeztet arra a követelményre, hogy az államok védjék meg és tartsák tiszteletben az emberi jogokat és az emberiség, a semlegesség, a pártatlanság és a függetlenség humanitárius alapelveit, valamint biztosítsák, hogy a humanitárius szereplők biztonságosan és akadálytalanul hozzáférhessenek a szükséglet szenvedő lakossághoz, összhangban a nemzetközi jog és a nemzeti jogrendszerek megfelelő rendelkezéseivel;
 42. sürgeti, hogy a terepen működő békefenntartó szervezetek módszeresen folytassanak eszmecserét a nemzetközi közösséggel a polgári lakosság védelmére szóló mandátumuk értelmezéséről, és a művelet politikai és katonai vezetősége hajtson végre hasonló kommunikációs kezdeményezéseket a helyi politikai és közigazgatási hatóságokkal;
 43. sürgeti egy-egy kapcsolattartó csapat létrehozását minden békefenntartó struktúrán belül kommunikáció folytatása és a helyi lakosság tájékoztatása céljából, beleértve a környező lakosságnak a misszió valós megbízatásáról történő tájékoztatását, a békét támogató műveletek semlegességének fenntartásához történő fő hozzájárulásként; megállapítja, hogy e csapat fő feladata az lenne, hogy a helyi közösségek hozzájárulásával elindítson egy panaszfogadási mechanizmust;
 44. rámutat arra, hogy a helyi lakossággal folytatott kommunikáció alapvető fontosságú, és olyan hozzáállást kell kialakítani, amely ösztönzi az egyértelmű tájékoztatást, és mindkét nem számára biztosítja a hozzáférést; megállapítja, hogy ezt ki kell terjeszteni más, harmadik felek haderőire, valamint a helyszínen működő humanitárius, emberjogi és fejlesztési szervezetekre is;
 45. kiemeli annak fontosságát, hogy a polgári lakosság biztonságát (vagy annak hiányát) meghatározó tényezőket hatékonyan és folyamatosan értékeljék, és az abból fakadó elemzést vegyék alapul olyan védelmi stratégiák meghatározásához, amelyek célja az erőszakos konfliktusok újabb kitörésének megelőzése;
 46. kéri az EU-t, hogy más fontos szereplőkkel – mint például a Humanitárius Ügyekért Felelős Koordinációs Hivatallal (OCHA) – közreműködve végezzen újabb konkrét vizsgálatot a védelmi stratégiák bevonásáról az EU válságkezeléssel kapcsolatos, folyamatosan fejlődő megközelítésébe, és abba foglalják bele a polgári lakosság, főleg a gyermekek védelmének során szerzett uniós szintű tapasztalatokkal kapcsolatos megfontolásokat is, továbbá úgy véli, hogy ennek alapul kell szolgálnia egy tágabb értelemben vett „EU védelmi doktrína” elfogadásához, amely magában foglalja a jogi, polgári, humanitárius és katonai védelem elemeit és az azokkal kapcsolatos útmutatást;
 47. hangsúlyozza olyan vezető ügynökségek létrehozásának fontosságát, amelyek világos stratégiai útmutatást képesek nyújtani, azonosítják a kulcsfontosságú hiányosságokat, valamint tisztázzák a válságokra adott válaszokkal kapcsolatos szerepeket és feladatokat;
 48. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Afrikai Unió Bizottságának, a Pánafrikai Parlamentnek, valamint a nemzeti és regionális parlamenteknek, az Európai Bizottságnak, az ENSZ-nek és regionális szervezeteknek, az EU Tanácsa Elnökségének és az Afrikai Uniónak.
-

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a segélyek hatékonyságáról és a hivatalos fejlesztéstámogatás meghatározásáról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,
 - tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
 - tekintettel a Cotonou-ban 2000. június 23-án aláírt AKCS–EU partnerségi megállapodás *célkitűzéseire*,
 - tekintettel az ENSZ 2008. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat a nemzetközi közösség által közösen megállapított, a szegénység felszámolására vonatkozó célkitűzéseként határozza meg, *valamint az ENSZ millenniumi fejlesztési célokról* szóló 2007. évi jelentésére,
 - tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és az Európai Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájával kapcsolatban elfogadott, 2005. december 20-án aláírt „Európai konszenzus” (Európai konszenzus a fejlesztési politikáról) című együttes nyilatkozatra,
 - tekintettel a *segélyek hatékonyságáról* szóló, 2005. március 2-i párizsi nyilatkozatra,
 - tekintettel az ENSZ *fejlesztési célú finanszírozásról* szóló, 2002. március 21–22-i nemzetközi konferenciáján elfogadott *monterreyi konszenzusra*,
 - tekintettel a Bizottság 2007. február 28-i közleményére **„Az Európai Uniónak a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexéről”** (COM(2007)0072),
 - tekintettel a Bizottság 2008. április 9-i, **„Az EU mint világszintű partner a fejlesztésért – A millenniumi fejlesztési célok elérése felé vezető fejlődés felgyorsítása”** című közleményére (COM(2008)0177),
 - tekintettel az OECD *Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának* (DAC) az Európai Közösség 2007. évi szakértői értékelésében szereplő fontosabb megállapításaira és ajánlásaira,
 - tekintettel az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának (GAERC) következtetéseire (2008. május) és a Tanács következtetéseire (2008. június),
 - tekintettel a segélyek hatékonyságával kapcsolatban 2008. szeptember 2–4-én Accrában megtartott harmadik magas szintű fórum kimenetelére,
 - tekintettel az AKCS állam- és kormányfői által 2008. október 3-án elfogadott accrai nyilatkozatra,
 - tekintettel a Gazdaságfejlesztési, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.300/08/fin.),
- A. *mivel* a segélyhatékonysági napirendnek konkrét előrelépéseket kell eredményeznie a szegénység és az egyenlőtlenségek megszüntetése terén, *valamint* elő kell segítenie a partnerországok számára, hogy megvalósítsák a millenniumi fejlesztési célokat és betartsák a nemzetközileg elfogadott emberi jogi normákat,
- B. *mivel* a párizsi nyilatkozatban a felelősség fogalma meghatározásával kapcsolatos legjelentősebb korlát a demokratikus felelősség – különösen a civil társadalmi szervezetek és a helyi hatóságok szerepe – jelentősége kifejezett elismerésének, *valamint* a parlamentek szerepével kapcsolatos egyértelmű állásfoglalás hiánya,
- C. *mivel* az EU a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatban fontos kötelezettségvállalásokat tett, amelyeket be kell tartani; *mivel* azonban a nemek egyenlőségével kapcsolatos kérdéskört még mindig csak korlátozott mértékben veszik figyelembe a segélyek hatékonyságával kapcsolatos vitában,

(¹) Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

- D. mivel a segélyek mennyiségének növelése és a segélyek hatékonyságának javítása ugyanolyan fontos, és mivel a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez mind mennyiségi, mind minőségi szempontból előrehaladásra van szükség, különös tekintettel az egészségügygel és a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos millenniumi fejlesztési célokra, amelyek terén alig tapasztalható bármiféle előrelépés, és amelyek kulcsfontosságúak a kötelezettségvállalások teljesítése tekintetében,
- E. mivel a legfrissebb OECD-adatok azt mutatják, hogy 2007-ben összességében lényegesen csökkentek az európai uniós segélyek, és mivel a segélyekkel kapcsolatos számadatokat gyakran felduzzasztja többek között az adósságelengedés és azon pénzüsszegek, amelyek nem jutnak el a partnerországok lakosságához,
- F. mivel az adományozó és a partnerországoknak a nyitottság és az átláthatóság legszigorúbb normáit kell betartaniuk, különösen az adományozóknak a segélyek áramlásával kapcsolatos költségvetési becslések tekintetében, amelyek másképp nem tükröződhetnek a partnerországok éves költségvetési becsléseiben, és ezáltal igen nagy mértékben csökken a parlamenteknek a kormányok fejlesztési politikájának ellenőrzésére vonatkozó képessége, valamint a partnerországoknak a hosszú távú befektetések végrehajtására vonatkozó kapacitása,
- G. mivel a feltételekhez kötött segélyek nagymértékben csökkentik a segélyek átláthatóságát, és a Világbank becslései szerint akár 30 %-kal is növelik a termékek és a szolgáltatások költségét,
- H. mivel az adományozók továbbra is vonakodnak attól, hogy igénybe vegyék az országok saját rendszereit, és ebben a tekintetben rendkívül lassú az előrehaladás; mivel ez a felelősség kulcsfontosságú tényezőjének tekinthető, és mivel az igazodás alapvető fontosságú a kapacitásépítés megerősítése és a helyi piacok fejlesztése szempontjából,
- I. mivel a nemzetközi segélyezési rendszer egyre bonyolultabbá válik a vertikális struktúrák létrehozása, valamint új állami és magánszereplők belépése miatt, akik gyakran a meglévő szabályoktól és koordinációs mechanizmusoktól eltérően, azokon kívül járnak el,
- J. mivel a költségvetési támogatás hozzájárulhat a felelősség kialakításához, az intézményi kapacitás kiépítéséhez, valamint az elszámoltathatóság és a hazai érdekeltté vált ellenőrzés javításához; mivel azonban ennek sikerét a kormányoknak a közpénzekkel kapcsolatos tervezési, végrehajtási és elszámolási kapacitása határozza meg,
- K. mivel a partnerországok gyakran számtalan eredményorientált és politikai feltétellel szembesülnek, amelyek bizonyos esetekben egymásnak ellentmondóak lehetnek, amelyeket több adományozó határoz meg és amelyek nehezen kezelhető terhet róhatnak a partnerországokra, ezáltal csorbítva az ország felelősséggel kapcsolatos szemléletét, valamint a kormányoknak az állampolgárok és a parlament irányába fennálló elszámolási kötelezettségét,
- L. mivel a technikai segítségnyújtás a segélyek mintegy 50 %-át teheti ki, de ennek nagy része továbbra is feltételekhez kötött, túlértékelt, valamint alkalmatlan a helyi kapacitás és a felelősség kialakítására,
- M. mivel a társadalom legkiszolgáltatottabb részeinek egyre nagyobb hányada válik még kiszolgáltatottabbá,
- N. mivel a fejlődő kis szigetállamok és a tengerparttal nem rendelkező AKCS-államok sokrétű válságokkal szembeni gazdasági és környezeti sebezhetősége igen kedvezőtlen társadalmi és környezeti következményekkel járhat, valamint csekély gazdasági lendületet idézhet elő, továbbá kedvezőtlenül befolyásolhatja az említett államoknak a fenntartható fejlődéssel kapcsolatos célok elérésére és az égetően szükséges gazdasági reform sikeres végrehajtására vonatkozó képességét,
- O. mivel a nemzetközi közösség – helyesen – nagy erőfeszítéseket tett a legszegényebb országokkal való együttműködés érdekében; mivel ezt nem kísérték a közepes jövedelmű országokra, különösen a nettó élelmiszer- és üzemanyag-importáló fejlődő kis szigetállamokra irányuló hasonló erőfeszítések, és mivel fennáll az a veszély, hogy ezek az országok visszacsúsznak az alacsony jövedelmű országok státusába, hacsak nem kerül sor megfelelő és jól időzített intézkedésekre annak érdekében, hogy segítséget kapjanak nehézségeik megoldásához,
1. örvendetesnek tartja az accrai cselekvési programban (AAA) foglalt politikai kötelezettségvállalások tekintetében elért előrehaladást, és hangsúlyozza, hogy a program nagyra törő végrehajtására van szükség, mivel az általános elképzelések és politikai kötelezettségvállalások helyett eljött a kézzelfogható és mérhető eredmények ideje a párizsi nyilatkozat elveinek megvalósítása tekintetében; elvárja, hogy az EU legyen kezdeményezőbb, és vállaljon vezető szerepet a segélyek hatékonyságának globális javítása terén;

2. felhívja az EU-t és az AKCS-országokat, hogy a segélyhatékonysági napirenden belül ténylegesen támogassák a felülvizsgált cotonou-i partnerségi megállapodásban meghatározott közös értékeket és prioritásokat, például a szegénység csökkentését, a nemek közötti egyenlőséget, a fenntartható gazdasági, társadalmi és környezeti fejlődést, a regionális integrációt, a béke, a biztonság és az emberi jogokat tiszteletben tartó demokrácia előmozdítását;
3. hangsúlyozza, hogy a demokrácia szolgál a fenntartható fejlődés, a béke és a biztonság legmegfelelőbb alapjául; ezért kéri, hogy az EU és az AKCS közötti együttműködés tulajdonítson kiemelt fontosságot a demokrácia előmozdításának, lehetővé téve az átlátható, befogadó és elszámoltatható döntéshozatalt, ami a segélyhatékonyság javításának egyik fontos eszköze;
4. ösztönzi az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy a koherenciának az accrai cselekvési programban megállapítottnál átfogóbb meghatározását alkalmazzák annak érdekében, hogy az európai politikák – például a mezőgazdaság, halászat, kereskedelem, energia, környezetvédelem, éghajlatváltozás, biztonság és migráció – terén a fejlesztési politika tekintetében nagyobb koherenciát biztosítsanak, értékeljék az e politikák fejlődésre gyakorolt hatását, valamint biztosítsák a szükséges reformot annak megakadályozásához, hogy az említett politikák nem tarifális akadályokat hozzanak létre, és aláássák a millenniumi fejlesztési célok és az GPM-ek célkitűzéseinek megvalósítását;
5. hangsúlyozza, hogy jóllehet a párizsi nyilatkozat a segélyek hatékonyságával kapcsolatos vita mozgatórugója, a cotonou-i partnerségi megállapodás és a párizsi nyilatkozat kölcsönösen erősíthetik egymást, mivel az előbbi a hatékony fejlesztési együttműködés mintájául is szolgál;

A demokratikus felelősség és elszámoltathatóság biztosítása

6. hangsúlyozza, hogy a *felelősség* párizsi nyilatkozatban szereplő fogalmát a cotonou-i partnerségi megállapodással összhangban ki kell bővíteni annak érdekében, hogy magában foglalja a demokratikus felelősséget (beleértve a nemzeti parlamenteket, a helyi önkormányzatokat, a civil társadalmakat, a független igazságügyi rendszert és a médiát), hogy lehetővé váljon a világos és ellenőrizhető mutatókon alapuló, fokozott átláthatóság és kölcsönös elszámoltathatóság, valamint annak biztosítása, hogy a fejlesztési segély célkitűzései teljesüljenek;
7. örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program elismeri a parlamentek és a helyi önkormányzatok által a fejlesztési folyamatban betöltött jelentős szerepet; felhívja az adományozó és partnerkormányokat annak biztosítására, hogy a parlamentek és a helyi önkormányzatok megfelelő szerepet játszszanak a segélyek hatékonyságának biztosításában a *felelősség* támogatása, továbbá a költségvetés, a politikák és eredményeik vizsgálatán keresztül megvalósított fékek és egyensúlyok, valamint az állampolgároknak a fejlesztéssel kapcsolatos döntésekbe a demokratikus folyamat segítségével történő bevonása révén;
8. azt is örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program elismeri, hogy a civil társadalom jelentős szerepet játszik a fejlesztési folyamatban; felhívja az adományozó és a partnerkormányokat annak biztosítására, hogy a civil társadalom teljes mértékben és érdemben részt vegyen a költségvetések és a programok tervezésében, végrehajtásában, ellenőrzésében és értékelésében, valamint hogy létrejöjjenek a megfelelő szerep betöltéséhez szükséges feltételek;
9. felhívja az adományozó és a partnerországokat annak figyelembevételére, hogy a szegénység aránytalanul nagy hatást gyakorol a nőkre, valamint annak biztosításra, hogy a nemek közötti egyenlőség, a nők felhatalmazása és a nők jogai teljes mértékben beépüljenek a nemzeti fejlesztési folyamatokba; sajnálatosnak tartja, hogy az accrai cselekvési program nem határozza meg a nemek közötti egyenlőség és a nők felhatalmazásának megvalósítására vonatkozó mechanizmusokat, továbbá nem tartalmaz előrehaladással kapcsolatos mutatókat;
10. sajnálatosnak tartja, hogy az accrai cselekvési programnak nem sikerül a párizsi nyilatkozatnak a parlamentek, a civil társadalmi szervezetek és a helyi hatóságok bevonására vonatkozó kötelezettségvállalását intézkedések formájában a gyakorlatba átültetni; elvárja, hogy az EU tartsa tiszteletben a partnerországok vezetését, és segítse elő ezen szerepük érvényesítésére irányuló képességük megerősítését, továbbá sürgeti az EU-t és a partnerországokat, hogy dolgozzanak ki megvalósítható cselekvési terveket a demokratikus *felelősség* biztosítása és az előrehaladással kapcsolatos mutatók megállapítása céljából;

Fokozatos növekedés a hatékonyabb segélyek érdekében

11. üdvözli a Tanács következtetéseit, amelyek újlag megerősítik az arra vonatkozó kötelezettségvállalást, hogy 2010-re megvalósuljon a kollektív hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) 0,56 %-os, 2015-re pedig annak 0,7 %-os célkitűzése; nagyra törő többlet menetre vonatkozó új kötelezettségvállalásokra hív fel annak érdekében, hogy fel lehessen mérni a segélyek költségvetésének fokozatos növekedését;

12. sürgeti az Európai Bizottságot és a tagállamokat annak biztosítására, hogy a hivatalos fejlesztéstámogatással kapcsolatos meghatározások köre nem bővül, és nem foglal magában nem segély vonatkozású tételeket, például katonai kiadásokat; felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy különítsék el az adósságelengedéssel kapcsolatos kiadásokat az ODA-val kapcsolatos egyéb jelentéstételtől, és a fejlesztési segélyekkel kapcsolatos összkiadás kiszámításába ne vegyék fel az Európában a diákokra és a menekültekre fordított pénzüsszegeket;
13. ragaszkodik ahhoz, hogy az adományozók átlátható és elszámoltatható módon osszák szét a segélyeket, valamint hogy a segélyek áramlása, programozása és kifizetése terén jelentősen növekedjen a kiszámíthatóság, különösen többéves megbízható menetrendek összeállítása és az adott évre szóló előrelátható tervezés biztosítása révén; üdvözli az accrai cselekvési program folyamatos programozásra vonatkozó kezdeményezését, amely középtávú tervezhetőséget biztosít;

Tartós gazdasági növekedés a fenntartható fejlődés érdekében

14. hangsúlyozza, hogy a segélyek hatékonyságának egyik mutatója, hogy azok milyen mértékben járulnak hozzá egy erős gazdaság létrehozásához, amely védi a környezetet, és amelyben senki sincs megfosztva az alapvető szociális szolgáltatásoktól;
15. felszólít arra, hogy a fejlesztési együttműködés során hatékonyabban foglalkozzanak a gazdasági növekedés akadályaiival, például a közvetlen külföldi befektetések hiányával, a tőke kiáramlásával, valamint a kis- és középvállalkozásokat érintő komoly adminisztratív akadályokkal;
16. ezzel összefüggésben olyan fejlesztési politikák kialakítására hív fel, amelyek elősegítik a know-how átadását, a versenyt és a hatékony makrogazdasági politikákat, valamint a lehető legkisebb mértékűre csökkentik a bürokráciát a vállalkozások esetében, bevezetik, illetve tiszteletben tartják a tulajdonjogot és felveszik a küzdelmet a korrupcióval szemben;
17. hangsúlyozza, hogy a tisztességes kereskedelem lehet a fenntartható gazdasági fejlődés ösztönzésének egyik leghatékonyabb eszköze, amelyet a kiigazítással kapcsolatos költségekre, valamint a szociális háló és a felhatalmazásra irányuló programok finanszírozására vonatkozó megfelelő kísérő intézkedések támasztanak alá, ezt azonban az előnyök egyenlő elosztásának biztosítása érdekében újraelosztó és szociális politikával kell kiegészíteni;
18. sajnálatosnak tartja, hogy csekély előrehaladás történik az országok saját rendszereinek igénybevétele tekintetében (az ODA-nak csak egy kis hányada valósul meg az országok költségvetési rendszerein keresztül, miközben az adományozók legkésőbb 2010-re 50 %-ot ígértek), valamint hogy az adományozók még azon országokban sem hajlandók használni a rendszereket, amelyekben azok megfelelően működnek; sürgeti az adományozó országokat, hogy a lehető legnagyobb mértékig fokozzák segélyeiknek az országok saját rendszeréhez való igazítását, erősítsék a kormányzati rendszereket, valamint felelős gazdasági és politikai kormányzás esetén növeljék az általános és ágazati költségvetési támogatásra felhasználandó segélyek mennyiségét, a költségvetés teljes átláthatóságát és elszámoltathatóságát biztosítva; hangsúlyozza, hogy költségvetési támogatás semmilyen körülmények között nem biztosítható, amennyiben a korrupció általánosan elterjedt;
19. örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program a kétoldalú megállapodások alapján tevékenykedő adományozókon kívül számos szereplőt megemlít a fejlesztés terén; hangsúlyozza, hogy a 2011-ig tartó időszakban az egyik legnagyobb kihívás a párizsi nyilatkozat alapelveinek a vertikális alapokra és az új adományozókra való kiterjesztése, az adományozók közötti tényleges koordináció és a partnerországokkal való összehangolás biztosítása érdekében;
20. felhívja a partnerkormányokat, hogy a költségvetési támogatást olyan hatékony nemzeti szegénységcsökkentési tervre alapozzák, amely fokozza a hazai elszámoltathatóságot, a pénzgazdálkodást, valamint a nemzeti parlamentek, a helyi önkormányzatok és a nem állami szereplők módszeres és elkötelezett stratégiai bevonásával történő ellenőrzést, ami jelenleg rendkívül korlátozott mértékű;
21. üdvözli az Európai Bizottság arra irányuló szándékát, hogy a költségvetési támogatás hosszú távon kiszámíthatóbb formáját biztosítsa azáltal, hogy a jól teljesítő országok vonatkozásában MDG-szerződéseket alkalmaz, de hangsúlyozza, hogy ez szükségessé teszi, hogy a partnerországok határozott kötelezettséget vállaljanak a millenniumi fejlesztési célok elérésére vonatkozóan, továbbá azt, hogy folyamatos ellenőrzésre van szükség, amelynek során erőteljesen az eredményekre kell helyezni a hangsúlyt;

22. örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program megemlíti, hogy az OECD-DAC adományozók ki fogják terjeszteni a segélyek feltételeinek megszüntetésére irányuló, 2001. évi DAC-ajánlás hatókörét a súlyosan eladósodott szegény, nem-LDC országokra; sürgeti az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy ténylegesen vállaljanak kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy az AKCS-országoknak nyújtandó összes segély – többek között a technikai segítségnyújtás – feltételeit legkésőbb 2010-re megszüntetik, aminek tükröznie kell a nemzeti prioritásokat és sajátosságokat, a közbeszerzést, az élelmiszersegélyt és az élelmiszersegély-szállítást és -tárolást;
23. felhívja az Európai Bizottságot, hogy a költségvetési eljárás során alkalmazza a nemek közötti egyenlőség elvének érvényesítését azáltal, hogy a pénzüsszegek különböző arányának kifizetését a nemek szerinti mutatókkal kapcsolatos javuláshoz köti; felhívja a partnerországokat, hogy a költségvetési eljárás valamennyi szintjén építsék be a nemek közötti esélyegyenlőség szemléletét, és ösztönözzék a női szervezetekkel való szélesebb körű párbeszéd folytatását;
24. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy az accrai cselekvési programban szereplőket meghaladóan, drasztikusan csökkentsék a feltételek számát, és fokozatosan szüntessék meg a gazdaságpolitikai feltételrendszert, és ehelyett alkalmazzanak inkább kölcsönösen elfogadott szerződéseket, amelyek az azon kulcsfontosságú prioritásokkal kapcsolatos közös egyetértést tükrözik, amelyek a kifizetéseket a teljesítményhez és a politikai eredményekhez kötik, elsősorban a millenniumi fejlesztési célokra helyezve a hangsúlyt, valamint hozzanak létre tényleges menetrendet ehhez a folyamathoz; felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy használják fel befolyásukat arra, hogy meggyőzzék a Világbankot és a Nemzetközi Valutaalapot arról, hogy ugyanezt az irányt kövessék, különösen amikor az AKCS-államok többségét az a veszély fenyegeti, hogy a világgazdaságot befolyásoló sokrétű válság kedvezőtlenül érinti őket;

Munkamegosztás és az adományozók összehangolása

25. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy lényegesen fokozzák erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy a többoldalú és a kétoldalú segélyeknek a nemzeti folyamatokkal való összehangolása, a demokratikus felelősség, az elszámoltathatóság, a harmonizáció, a közös elemzés, valamint a programozás és folyósítás révén fokozzák a donorok közötti koordinációt, és javítsák a munkamegosztást, valamint drasztikusan csökkentsék a programvégrehajtó egységek számát; tudomásul veszi az accrai cselekvési program arra irányuló kezdeményezését, hogy legkésőbb 2009 júniusáig megkezdődjön egy párbeszéd az országok közötti nemzetközi munkamegosztásról;
26. reméli, hogy a 2008. évi segélyezési atlasz segítséget nyújt majd a tájékoztatáshoz és az adományozók nagyra törőbb összehangolásához, és elsősorban a „kedvelt” és az „árván maradt” országok, valamint a kulcsfontosságú területek – az egészségügy, energia, oktatás, társadalmi kohézió, nemek közötti egyenlőség és a mezőgazdaság – mellőzése problémájának megoldásához; örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program azt is kimondja, hogy az adományozók tenni fognak azért, hogy foglalkozzanak azon országokkal, amelyek nem kapnak elegendő segélyt, és biztosítani fogják, hogy a munkamegosztásról szóló új megállapodások eredményeként egyes fejlődő országok ne kapjanak kevesebb segélyt;
27. felszólít arra, hogy valamennyi minisztériumban kerüljön sor kapacitásépítésre annak érdekében, hogy a költségvetési támogatásból történő kiadások révén nagyobb hatékonyság érvényesüljön az egészségügy, az oktatás és a nemek közötti egyenlőség terén, mivel a partnerországok felelőssége túl gyakran a Pénzügyminisztériumra korlátozódik;
28. elismeri, hogy tartósabb segélyezésre van szükség az ingatag helyzetű államok és az alacsonyabb jövedelmű, konfliktus utáni helyzetben lévő országok esetében; örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program arra ösztönzi az adományozókat és a partnerországokat, hogy a párizsi nyilatkozatot igazítsák az ingatag helyzetű államokban és a konfliktushelyzetekben történő helyes nemzetközi beavatkozásra vonatkozó OECD-DAC alapelvekhez, kiemeli azonban, hogy mind az ingatag helyzetű, mind a rászoruló államokban erős civil társadalmat kell kiépíteni;
29. úgy véli azonban, hogy több és célzottabb erőfeszítést kell tenni a közepes jövedelmű AKCS-államoknak szóló támogatás növeléséhez, és felhív arra, hogy hamar kerüljön sor a segélyek módszeres és kiszámítható biztosításáról szóló megállapodás elfogadására és végrehajtására, amely ténylegesen foglalkozik az említett államok sajátos szükségleteivel, annak érdekében, hogy tovább haladhassanak a fenntartható fejlődés útján;
30. örvendetesnek tartja, hogy az adományozó közösség elkötelezte magát amellet, hogy fokozza a legszegényebb országokkal való együttműködésre irányuló erőfeszítéseket, valamint hogy Afrika nagyobb arányban részesedjen a programozható segélyekből azon kötelezettségvállalás eredményeképpen, hogy legkésőbb 2010-ig megduplázódik az Afrikának nyújtandó ODA, különösen most, amikor emelkedik az üzemanyag és az élelmiszer ára, és érezhetőek a globális éghajlatváltozás hatásai, **amelyek tönkretesznek az eddig már megtett erőfeszítéseket;**

31. elismerően nyilatkozik a Nemzetközösségi Titkárság és a Máltai Egyetem szigetekkel és kis államokkal foglalkozó intézete által a sebezhetőségi és rugalmassági mutatók kidolgozásával kapcsolatban elvégzett munkáról, és elvárja, hogy az EU vállaljon vezető szerepet a mutatók alkalmazása, valamint a fejlődő kis szigetállamok és a tengerparttal nem rendelkező fejlődő országok számára nyújtandó rendszeres segítség új keretének megtervezése terén; indítványozza, hogy a középtávú fejlesztési stratégia elkészítésével összefüggésben a kis államok különösen tervezzék meg sérülékenységi és rugalmassági profiljukat;
32. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy a dohai konferencián tegyenek egy határozott közös uniós kötelezettségvállalást a fejlesztési segélyek mennyiségével és minőségével kapcsolatban, azzal a céllal, hogy az ODA-kötelezettségvállalásaik teljesítésére vonatkozó fenntartható megközelítés és világos menetrendek révén, a jelenlegi pénzügyi válság ellenére egyénileg és közösen is elérjék a millenniumi fejlesztési célokat;
33. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Európai Bizottságnak, a Tanács Elnökségének, az Afrikai Uniónak, a Pánafrikai Parlamentnek, a nemzeti és regionális parlamenteknek, az AKCS regionális szervezeteinek és az OECD *Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának*.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a gyermekmunka társadalmi következményeiről és a gyermekmunka elleni küzdelemre vonatkozó stratégiákról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel a gyermekek jogairól szóló ENSZ-egyezményre, amelyet 1989. november 20-án fogadtak el ⁽²⁾, és amely 1990-ben lépett hatályba, és különösen annak 28. és 32. cikkére,
- tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek (ILO) a foglalkoztatás alsó korhatáráról szóló 138. sz. egyezményére (1973) ⁽³⁾, valamint a gyermekmunka legrosszabb formáinak tiltásáról és az annak eltörlésére vonatkozó azonnali fellépésről szóló 182. sz. egyezményére (1999) ⁽⁴⁾,
- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 177–181. cikkére,
- tekintettel a 2000. június 23-án Cotonou-ban aláírt és 2005. június 25-én Luxembourgban módosított AKCS–EU Partnerségi Megállapodásra (a továbbiakban: cotonou-i megállapodás), és különösen annak 26. és 50. cikkére,
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében üléselő képviselői, az Európai Parlament és az Európai Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájával kapcsolatban elfogadott 2005. december 20-i, „Európai konszenzus” című együttes nyilatkozatra, és különösen annak 12., 97., 101. és 103. cikkére ⁽⁵⁾,
- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat a nemzetközi közösség által együttesen megállapított, a szegénység felszámolására irányuló kritériumokként határozza meg,
- tekintettel a szenegáli Dakarban 2000-ben megrendezett Világoktatási Fórum (dakari csúcstalálkozó) által elfogadott, „Cselekvési keret, oktatás mindenkinek: kollektív kötelezettségvállalásaink teljesítése” című dokumentumra ⁽⁶⁾,
- tekintettel az AKCS-államokban a fenntartható fejlődésre való nevelésről szóló brüsszeli nyilatkozatra, valamint annak az AKCS-államok oktatási miniszterei által 2006-ban elfogadott cselekvési keretére,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

⁽²⁾ <http://www.unhchr.ch/html/menu3/b/k2crc.htm>

⁽³⁾ <http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c138.htm>

⁽⁴⁾ <http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c182.htm>

⁽⁵⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁽⁶⁾ <http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001211/121147e.pdf>

- tekintettel az EU 2003. évi luccai (Olaszország) nyilatkozatára,
 - tekintettel az ILO-nak a gyermekmunka felszámolásáról szóló nemzetközi programjára (IPEC),
 - tekintettel a Bizottságnak „**A gyermekek különleges helyzetének figyelembevétele az Európai Unió külső fellépéseiben**” című közleményére ⁽¹⁾,
 - tekintettel az „Oktatást mindenki számára 2015-re: sikerülni fog?” című, oktatás mindenki számára, 2008. évi globális monitoring jelentésre ⁽²⁾,
 - tekintettel a gyermekek jogairól és különösen a gyerekkatonákról szóló, 2003. október 15-én elfogadott állásfoglalására ⁽³⁾,
 - tekintettel „**A gyermekek fejlődő országokban történő kizsákmányolásáról, különös tekintettel a gyermekmunkára**” című európai parlamenti állásfoglalásra ⁽⁴⁾,
 - tekintettel „**A vállalati társadalmi felelősség: a növekedési és munkahely-teremtési partnerség megvalósítása**” című európai parlamenti állásfoglalásra ⁽⁵⁾,
 - tekintettel a Szociális és Környezetvédelmi Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.247/08/fin.),
- A. mivel a gyermekmunka a tömeges szegénységben, valamint a fejlődő országok több társadalmának kultúrájában és hagyományaiban gyökerezik,
- B. mivel a gyermekmunka leszorítja a felnőttek bérét, és ennélfogva hozzájárul a szegénység körfolyamatahoz azáltal, hogy a felnőttek rákényszerülnek arra, hogy a gyermekek által végzett olcsó munkával versenyezzenek,
- C. mivel a gyermekmunkát gyakran zord körülmények között, napi 12–14 órán keresztül végzett nehéz munka jellemzi, ahol a csekély „bér” a szállásért és ellátásért cserében vagy a kvóta nem teljesítéséért járó pénzbüntetés formájában gyakorta visszavándorol a munkáltatóhoz,
- D. mivel az ILO szerint mintegy 165 millió, 5 és 14 év közötti gyermek végez gyermekmunkát; mivel a gyermekmunka és a gyermekek jogai megsértésének legrosszabb formái, beleértve a gyermekrabszolgálatot (háztartási alkalmazottak), a gyermekek adásvételét és a gyermekkereskedelmet, a gyermekprostituációt, a gyermekek fegyveres konfliktus idején történő besorozását és a munkavégzés egyéb formáit, károsak a gyermekek kiegyensúlyozott fizikai fejlődése és mentális egészsége szempontjából,
- E. mivel külön figyelmet kell fordítani a gyermekmunka legrosszabb formáira, és ezekkel szemben sürgős intézkedést kell tenni,
- F. mivel egyes gyermek- és serdülőcsoportok – főleg etnikai vagy más kisebbségek tagjai, migránsok, lakóhelyüket elhagyni kényszerült vagy menekült gyermekek, a fegyveres konfliktusokban érintettek, gyermekkatonák, árvák és szülői gondoskodás nélkül élők, HIV/AIDS fertőzöttek és fogyatékkal élők – különös kockázatnak vannak kitéve; mivel a lányokat a kizsákmányolás és a szexuális erőszak további kockázata fenyegeti,
- G. mivel a gyermekmunka az egyik legszembeszökőbb mutató, amely alapján azonosíthatók a kiszolgáltatott gyermekek, és amely ilyen formán rámutat a bizonyos millenniumi fejlesztési célokkal – például a szegénység felszámolásával, a mindenki számára biztosított oktatással, a nemek közötti egyenlőséggel, a HIV/AIDS elleni küzdelemmel és a fejlesztésre vonatkozó globális **partnerség megvalósításával** – kapcsolatos hiányosságokra,
- H. mivel a gyermekek kereskedelmi célú kizsákmányolása emberi méltóságuk durva megsértését jelenti, és ellentétes a társadalmi igazságosság elveivel; mivel a gyermekek jogairól szóló egyezmény megerősítésével a részes államok elismerik a gyermekek emberi jogait,
- I. mivel a minőségi általános alapfokú oktatás minden gyermek számára történő megvalósítása kulcsfontosságú ahhoz, hogy a gyermekek megszerezhessék a döntő fontosságú készségeket és ismereteket, amelyek elősegítik számukra, hogy kiszakadhassanak a szegénységből, befolyásolhassák a társadalmuk fejlődését, valamint szabadon és tájékozottan hozhassanak döntéseket életük során, és ilyen módon szülőhazájuk társadalmi és gazdasági fejlődéséhez is hozzájárulhassanak,

⁽¹⁾ COM(2008)55 végleges.

⁽²⁾ <http://unesdoc.unesco.org/images/0015/001547/154743e.pdf>

⁽³⁾ HL C 26., 2004.1.29., 17. o.

⁽⁴⁾ P6_TA (2005)0272.

⁽⁵⁾ P6_TA (2007)0062.

- J. mivel a minőségi oktatáshoz való tényleges hozzáférés azt jelenti, hogy gyermekbarát iskolák jönnek létre, amelyek mindkét nem szükségleteiről egyformán gondoskodnak, és amelyek egészséges ivóvízzel és közegészségügyi szolgáltatásokkal rendelkeznek, mert az alacsony színvonalú oktatás elidegenítheti a gyermekeket az iskolától, és kiszolgáltatottá teheti őket a kizsákmányolással szemben,
- K. mivel a gyermekmunka különböző formáinak hatásai közé tartozik az alap- és középfokú iskolákba való alacsony beiratkozási arány (különösen a lányok esetében), az iskolából való kimaradás magas aránya, a nagymértékű írástudatlanság és a magas bukási arány, a gyermekek fizikai fejlődésben való lemaradása, a tinédzserkori terhesség magas aránya, a kábítószerrel való visszaélés a gyermekek körében, a felnőttek körében pedig nagyarányú munkanélküliség,
- L. mivel a legtöbb ország törvényeket és politikákat léptetett életbe a gyermekek jólétének és érdekeinek védelme céljából,
- M. mivel a kormányok, a munkáltatók, a munkaadók és szervezeteik, valamint a társadalom egészének közös felelőssége, hogy tegyenek a gyermekmunka fokozatos felszámolásáért,
- N. mivel a gyermekmunka alkalmazására gyakran a törvényesen létesített, megfelelő jogszabályokkal szabályozott vállalkozásokon kívül kerül sor, és ez elterjedt az informális és vidéki ágazatokban, a háztartások saját környezetében és a családi foglalkoztatásban, amely még társadalmi jelentőséggel sem rendelkezik ahhoz, hogy azt munkaként határozzák meg, továbbá bizonyos esetekben illegális tevékenységek esetében is,
- O. mivel a gyermekeknek az AKCS-országokban történő kizsákmányolására több esetben európai társaságok megbízásából kerül sor, amelyek ily módon hozzájárulnak a gyermekmunka problémájának súlyosbodásához az AKCS-országokban,
- P. mivel a gyermekek gazdasági kizsákmányolása Európában 4–10 millió gyermeket érint (egyesekek a kizsákmányolás legrosszabb formáinak esnek áldozatul, beleértve a fiatal lányok prostitúcióját), és mivel hangsúlyozni kell, hogy az említett gyermekek és fiatalok közül sokan az AKCS-országokból származnak, és többnyire illegálisan tartózkodnak az európai országokban,
- Q. mivel nem lehet figyelmen kívül hagyni a gyermekmunka családi jövedelemhez való hozzájárulását a legszegényebb országokban,
- R. mivel nincs ellenvetés azzal kapcsolatban, hogy a nagyobb gyermekeket részmunkaidőben a családi gazdaságban vagy a családi vállalkozásban foglalkoztassák, feltéve, hogy oktatásuk, egészségük és jólétük nem sérül,
- S. mivel a gyakorlatban előfordulhat, hogy erkölcsi szempontból nehezen lehet különbséget tenni a kereskedelmi célból kizsákmányolt gyermekek és a magángazdaságok megélhetési szintjének fenntartása érdekében dolgozó gyermekek között,
- T. mivel az olyan betegségek, mint a HIV/AIDS által előidézett csapás hozzájárult a gyermekek jövedelemtermelő tevékenységekben való alkalmazásához,
- U. mivel a gyermekmunka felszámolását bonyolultabbá teszik a kulturális és a nemek közötti egyenlőtlenségek,
- V. mivel a megfizethető és visszatérítendő hitelekhez való hozzáférés fokozása magában rejti a gyermekmunka csökkentésének és a beiskolázás fokozásának lehetőségét,
- W. mivel az alternatív gyermekellátási lehetőségek elérhetősége hozzájárul a gyermekmunka csökkentéséhez, és megteremti a nagyobb mértékű iskolázatás feltételeit,
- X. mivel a felnőttek képzési szintjének és bérének emelésére irányuló erőfeszítések elősegítik a gyermekmunka gyakoriságának és intenzitásának mérséklését, valamint növelik annak valószínűségét, hogy a gyermekek az iskolában maradnak,
- Y. mivel a város és a vidék kettőssége kihat a gyermekek iskoláztatására és a munkával kapcsolatos döntésekre,

- Z. mivel minden gyermeknek joga van ahhoz, hogy születési anyakönyvi nyilvántartásba vegyék; mivel a születési anyakönyvi nyilvántartásba vétel hiánya megkönnyíti, hogy a „rejtett” foglalkoztatási ágazatokban, például a házimunka és a mezőgazdaság terén a gyermekeket kizsákmányolják és helyzetükkel visszaéljenek,
- AA. mivel azon vállalkozások, amelyek működésük során megsértik a nemzetközi jogi okmányokat, valamint a gyermekmunkával kapcsolatos nemzetközi és hazai jogot, tisztességtelen versenyelőnyre tehetnek szert,
- AB. mivel a fejlődő országokban az agrárágazat sok lehetőséget biztosít a gyermekek kizsákmányolására, és a „Human Rights Watch” nemzetközi emberjogi szervezet 2002. évi jelentése szerint a gyermekek mintegy 70 %-a, azaz 170 millió gyermek végez munkát ebben az ágazatban, ahol arra kényszerítik őket, hogy az év 365 napján napi 12 órát dolgozzanak, továbbá gyakran mérgező növényvédő szereknek és akár 100 °C-os szélsőséges hőmérsékletnek vannak kitéve, nehéz súlyokat kell mozgatniuk és nehéz ipari vágószerszámokkal kell dolgozniuk,
- AC. mivel a gyermekmunka legrosszabb formái közé tartozik a pirotechnika, a hulladék-újrafeldolgozás, a kőfejtés és a bányászat, és mivel a kizsákmányolás legszörnyűbb formája az, amikor a hadviselésben gyerekkatonákat alkalmaznak,
- AD. mivel azok, akik a fejlődő világból szereznek be árut, kulcspozícióban vannak abból a szempontból, hogy felderítsék, mely áruk készülnek teljesen vagy részben gyermekmunkával, és hogy az ilyen áruk vásárlását megtagadják, ily módon közvetlen és hatékony gazdasági nyomást kifejtve,
- AE. mivel fennáll a gyermekek alapvető jogai súlyos megsértésének veszélye a média (pl. a rádió, televízió és az írott sajtó) által közvetített állandó reklámokban való szerepeltetésük és kihasználásuk nyomán,

Általános háttér

- örvendetesnek tartja, hogy számos AKCS- és EU-ország megerősítette a 138. és 182. sz. ILO-egyezményt (lásd az 1. mellékletet); felhívja a részes államokat, hogy biztosítsák az egyezmények végrehajtását, továbbá ösztönzi azon államokat, amelyek azt még nem tették meg, hogy minél előbb ratifikálják az említett egyezményeket;
- elismeri, hogy a legveszélyesebb iparágakban foglalkoztatott gyermekek különös figyelmet érdemelnek;
- a lehető leghatározottabban követeli, hogy mindenkit, akivel kapcsolatban arra vonatkozó bizonyíték áll rendelkezésre, hogy gyerekkatonákat toborzott vagy alkalmazott, bűnvádi eljárás céljából át kell adni a Nemzetközi Büntetőbíróságnak;
- a 182. sz. egyezménnyel összefüggésben hangsúlyozza, hogy sürgős fellépésre van szükség a gyermekmunka legrosszabb formáinak felszámolása érdekében, amelyen például a gyermekek rabszolgaként és rabszolgasorban, valamint a kábítószer-előállítás és -kereskedelem során végzett veszélyes és kockázatos munkában, továbbá a kézi lőfegyverek csempészésében és kereskedelmében való alkalmazása, a nagyon fiatal gyermekek kizsákmányolása, valamint a gyermekek kereskedelmi célú szexuális kizsákmányolása;
- felhívja az ILO 182. sz. egyezményének valamennyi európai uniós aláíróját, hogy évente tegyék közzé a 8. cikk teljesítésével kapcsolatos bizonyítékot, amely felhívja a tagállamokat, hogy megerősített nemzetközi együttműködés és/vagy támogatás révén nyújtsanak segítséget egymásnak az egyezmény rendelkezéseinek végrehajtása során;
- felhívja az EU-tagállamokat és az AKCS-államokat, hogy az AKCS–EU partnerség keretében dolgozzanak ki integrált stratégiákat abból a célból, hogy a gyermekmunka elleni küzdelem a tények pontos értékelésén alapuljon, és azt a gyermekek legfőbb érdeke irányítsa; ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy a stratégia kialakításába, valamint a gyermekmunka elleni küzdelemre irányuló intézkedések végrehajtásába és ellenőrzésébe teljes mértékben be kell vonni a civil társadalmat és a szak-szervezeteket;
- hangsúlyozza, hogy a gyermekmunka elleni küzdelem szükségessé teszi, hogy a megfelelő összetételű politikai döntések és programok – különösen az egészségügy, az oktatás, a foglalkoztatás és a szociális védelem terén – a figyelemfelkeltésre, a társadalom mobilizációjának támogatására, az adatbázis-források és elemzés, továbbá a munkaügyi jogszabályok és a végrehajtás fejlesztésére, a tisztességes munkára, az ingyenes kötelező minőségi oktatásra, a szakképzésre, valamint a gyermekek gyermekmunkából való célzott kiemelésére, rehabilitációjára és újraelhelyezkedésére irányuljanak;

8. felhívja a nemzetközi közösséget, különösen az EU-tagállamokat és az Európai Bizottságot, hogy fejlesztési együttműködési programjaik minden tevékenységébe, valamint a millenniumi fejlesztési célok legkésőbb 2015-re történő megvalósításának folyamatába építsék be a gyermekmunkával kapcsolatos vonatkozásokat, többek között a nem megfelelő gyermekvédelem okainak és a gyermekek jogai megsértésének vizsgálata révén; hangsúlyozza, hogy az ilyen politikáknak a gyermekmunkából kivont gyermekek rehabilitációjával és társadalmi integrációjával kapcsolatos kérdésekkel is foglalkozniuk kell;
9. elismeri, hogy a gyermekmunkát nagyrészt a szegénység idézi elő, valamint hogy a hosszú távú megoldás a tartós gazdasági növekedésben és a felelős kormányzásban rejlik, ami társadalmi fejlődéshez, elsősorban a szegénység csökkenéséhez és az általános alapfokú oktatás megvalósításához vezet;
10. hangsúlyozza, hogy a HIV/AIDS elleni küzdelemben és a konfliktusok rendezésére irányuló stratégiákban a gyermekmunka felszámolásával is foglalkozni kell;
11. hangsúlyozza, hogy a szülői támogatást nélkülöző gyermekekre, például az árvákra, az utcán élőkre, a lakóhelyüket az országon belül elhagyni kényszerültekre, a menekültekre, az emberkereskedelemben, valamint a szexuális és gazdasági kizsákmányolásban érintett gyermekekre különös figyelmet kell fordítani, valamint célzott intézkedéseket kell tenni az ilyen gyermekek, valamint az őket támogató intézmények, létesítmények és szolgálatok megsegítése érdekében;
12. megjegyzi, hogy jóllehet számos kormány fogadott el politikákat és tett intézkedést a gyermekmunka felszámolása érdekében, annak ténye, hogy az érintett gyermekek családja számára nem sikerült a saját támogatásukra szolgáló alternatív eszközöket biztosítani, súlyosbítni fogja a családok körülményeit;
13. kiemeli, hogy a gyermekmunka felszámolására irányuló politikákat mindig a mindenki számára biztosítandó méltányos munka összefüggésében kell vizsgálni, az alapvető nemzetközi munkaügyi előírásokkal összhangban; úgy véli, hogy a gyermekmunka elleni célzott kampányok csak akkor járhatnak sikerrel, ha azokat az EU-ban és az AKCS-államokban is a kereskedelmi gyakorlatokkal kapcsolatos, szélesebb körű reformok támogatják;
14. felhívja a kormányokat és a civil társadalmi szereplőket az EU-n és az AKCS-országokon belül, hogy működjenek együtt a gyermekmunka elleni küzdelemben részt vevő nemzeti akció munkacsoportok létrehozása érdekében, amelyek többek között tájékoztatást nyújtanak és információkat terjesztenek a jogokról és a bevált gyakorlatokról, valamint a helyi, nemzeti és nemzetközi kormányzati szereplők, a nem kormányzati szervezetek és a szakszervezetek politikáinak összehangolásán dolgoznak;
15. felhívja az EU-tagállamokat és az AKCS-államokat, hogy az agrárágazatban a meglévő és jövőbeni fejlesztési kezdeményezésekbe foglalják bele a gyermekmunkával kapcsolatos vonatkozásokat;
16. sürgeti az AKCS-országok kormányait, hogy fokozzák a születési anyakönyvi nyilvántartás általánossá tételére vonatkozó erőfeszítéseket, és felhívja az Európai Bizottságot, hogy az általános születési anyakönyvi nyilvántartásnak a fejlesztési együttműködési politikába történő beépítésével segítse elő és támogassa az ilyen erőfeszítéseket;
17. sürgeti az EU-t, hogy fogadjon el egy irányelvet, amely különleges bánásmódot vezet be a jogszerűtlen státusú gyermekek vonatkozásában, akik az EU területén emberkereskedelem és kizsákmányolás áldozatává váltak;

Oktatás és a gyermekmunka felszámolása

18. úgy gondolja, hogy minden gyermek, aki nem vesz részt nappali tagozatos oktatásban, ki van téve a kizsákmányolás kockázatának; úgy véli, hogy ezzel összefüggésben az érintett országban a tankötelettség végéig „gyermek”-nek kell tekinteni mindenkit;
19. hangsúlyozza, hogy bár a munkatapasztalat szerepet játszhat a gyermekek oktatásában, az soha nem lehet kizsákmányoló jellegű, és soha nem akadályozhatja a gyermek nappali tagozatos oktatását, továbbá mindig elegendő időt kell hagynia a játékokra és a gyermekkori élményekre; kimondja, hogy ez a munkaviszonyra és a családban végzett munkára, például a gyermekfelügyeletre vagy a családi gazdaságban végzett munkára, egyaránt vonatkozik; rámutat, hogy jóllehet a gyermekek által végzett munka a nagyon alacsony jövedelmű családok jövedelmének jelentős részét teheti ki, kellő figyelmet kell fordítani arra, hogy ne bírálják a szülőket, amikor jogosan védik gyermeküket a munkával kapcsolatos kizsákmányolástól;

20. annak biztosítására ösztönzi valamennyi EU- és AKCS tagállamot, hogy a 2. millenniumi fejlesztési cél – általános alapfokú oktatás – teljesítése érdekében hozott intézkedések fenntarthatóak és minőségi-orientáltak legyenek; e célból felhívja az EU-t, hogy az oktatás finanszírozását kösse a kezelhető osztálylétszám fenntartásához és a tanároknak szóló megfelelő képzés biztosításához; sürgeti az EU-t és az AKCS-t, hogy bocsásson rendelkezésre finanszírozást a diákok tananyagaihoz és élelmezéséhez, egy annak biztosítására irányuló törekvés keretében, hogy az oktatás ne jelentsen olyan költséget, amelynek következtében a gyermekeket kivennék az iskolából;
21. felhívja az Európai Bizottságot, hogy szánjon finanszírozást az oktatásra, haladéktalanul fordítson figyelmet azokra, akiket leginkább fenyeget a kizsákmányolás veszélye, azaz a lányokra, a konfliktussal terhelt területeken élő gyermekekre, a társadalom periferiájára szorult vagy kiszolgáltatott csoportok tagjaira, valamint a vidéki mezőgazdasági területeken élő gyermekekre;
22. felhívja a kormányokat, hogy fejlesszék a gyermekmunkára vonatkozó jogi kereteket, és a gyermekmunkával kapcsolatos szempontokat építsék be az oktatáspolitikába és az oktatási tervekbe, tekintetbe véve a város-vidék ellentétét;
23. felhívja az AKCS-államokat, hogy növeljék az oktatási kiadásokat, különös tekintettel az általános alapfokú oktatásra és a felnőttoktatásra;
24. hangsúlyozza, hogy mennyire fontos a gyermekmunkával és oktatással kapcsolatos tudásalap és hálózatok fejlesztése, például a kutatás és ellenőrzés, és adatgyűjtés, valamint a felmérésekből és kísérleti projektekből származó visszajelzések hatékony és megfelelő elemzése révén, a gyermekmunkával kapcsolatos alapvető szempontok, valamint a gyermekekre és az oktatásra vonatkozó regionális és nemzeti sajátosságok jobb megértéséhez;
25. ösztönöz a bevált gyakorlatok fokozott támogatására és terjesztésére, amelynek során a tényleges politikai és gazdasági változásokra kerül a hangsúly, és amely a gyermekmunkával kapcsolatos helyzetre vonatkozó naprakész ismereteken alapul;
26. felhívja a kormányokat és más törvényesen létrejött munkáltatókat, hogy vezessenek be a dolgozó gyermekekre és családjaikra irányuló oktatási tevékenységeket, azzal a céllal, hogy csökkentsék az érintett gyermekek munkába való bevonásának hatásait;
27. felhív arra, hogy alakuljanak felzárkóztató osztályok azon gyerekek számára, akik későn kapcsolódnak be az oktatásba, valamint akik munkából, konfliktust vagy helyváltoztatást követően térnek vissza az oktatásba;
28. aggodalmát fejezi ki a nemzetközi jogi okmányok, azaz a 2. millenniumi fejlesztési cél és a 138. sz. ILO-egyezmény közötti ellentmondások miatt, mivel az utóbbi a foglalkoztatás alsó korhatárát 15, vagy kivételes esetekben 14, éves korban határozza meg, de csak az alapfokú oktatás szintjén szólít fel általános oktatásra; úgy véli, hogy ennek következtében a 11–15 éves gyermekek a kizsákmányolás fokozott veszélyének vannak kitéve, és felhív ezen ellentmondás feloldására;

A vállalati szektor kötelezettségei a gyermekmunka felszámolása terén

29. örvendetesnek tartja a nagyvállalatok körében mutatkozó egyre elterjedtebb tendenciát, miszerint társadalmi magatartási kódexet készítenek, és önkéntesen csatlakoznak az etikus kereskedelmi kezdeményezésekhez; úgy véli azonban, hogy az ilyen önkéntes kódexek nem helyettesítik a hatósági felügyeletet és az alapvető munkaügyi normák átlátható betartását;
30. ösztönöz a munkahelyi magatartási kódexek előmozdítására, a minimálbérékről és a családok gazdasági biztonságáról szóló jogszabályok hatálybaléptetésére;
31. felhívja az Európai Bizottságot, hogy tartsa fenn és fokozza a vállalatok felelősségét a gyermekmunka felszámolása terén; felhívja az Európai Bizottságot, hogy kötelezze az EU-ban működő vállalati szektort, hogy az ellátási lánc valamennyi szintjén dokumentálja a munkaügyi gyakorlatokat, készítsen róluk jelentést és vállaljon értük felelősséget; ezért arra kéri a Bizottságot, hogy a gyermekmunkával kapcsolatban hozzon létre egy sürgősségi telefonszolgálatot annak lehetővé tétele érdekében, hogy a gyermekmunkára vonatkozó információkat az EU területén működő vállalatok közvetlen vezetéséhez vagy az ellátási láncához lehessen benyújtani; úgy véli, hogy az ellátási lánc megfelelőségét valamennyi szinten rendszeres és alapos vizsgálatokkal kell alátámasztani, valamint független ellenőrzéssel kell megerősíteni; úgy gondolja, hogy amennyiben egy vállalatról kiderül, hogy gyermekmunkát alkalmaz az ellátási láncban belül, az Európai Bizottságnak köteleznie kell a vállalatot, hogy vezessen be és hirdessen meg egy legfeljebb hároméves, határidőhöz kötött programot annak érdekében, hogy az ellátási láncban belül haladéktalanul felszámolja a gyermekmunkát; azon a véleményen van, hogy szankciókat tartalmazó programot kell kidolgozni és végrehajtani, amennyiben a gyermekmunka alkalmazása folytatódik;

32. sürgeti az Európai Bizottságot és az AKCS-kormányokat annak biztosítására, hogy amennyiben egy vállalatról kiderül, hogy gyermekmunkát alkalmaz, az adott vállalat feladata annak biztosítása, hogy a nála dolgozó gyermekek megfelelően bekapcsolódjanak az oktatási rendszerbe;
33. hangsúlyozza, hogy a GSP és a GSP+ státust attól kell függővé tenni, hogy a GSP és a GSP+ rendszert használó AKCS-országok ne csak megerősítsék, hanem bizonyítsák is, hogy betartják a gyermekmunkáról szóló ILO-egyezményeket és a gyermekek jogairól szóló ENSZ-egyezményt; e célból felhívja az Európai Bizottságot, hogy vezessen be egy olyan struktúrát, amely az említett egyezmények rendelkezéseinek betartását rendszeres és gyakori ellenőrzésnek veti alá, valamint arról jelentést tesz; kijelenti, hogy megfelelő intézkedést kell tenni, amennyiben bizonyíték áll rendelkezésre az egyezmények súlyos és rendszeres megsértésére vonatkozóan;
34. úgy véli, hogy a közbeszerzési szerződéseknek magukban kell foglalniuk olyan kikötéseket, amelyek annak bizonyítására kötelezik az érintett vállalatokat, hogy az ellátási lánc megfelel a gyermekmunkával kapcsolatos nemzetközi előírásoknak, hogy ilyen szerződéseket ne ítélhessenek oda ilyen jellegű bizonyíték hiányában, valamint hogy (a közszférán belül) megfelelő lehetőséget kell biztosítani a nem kormányzati szervezetek és egyéb felek számára, hogy ennek ellenkezőjét bizonyíthassák; határozottan hangsúlyozza, hogy az ilyen kikötések semmiképpen sem tekinthetők nem tarifális kereskedelmi akadályoknak;
35. felhívja az EU-tagállamokat és az Európai Közösséget, hogy a vállalatoknak a kereskedelmi képviselők, exporttámogatások, segélyek és kölcsönök formájában nyújtandó támogatás feltételül a gyermekmunkáról szóló nemzetközi egyezmények teljesítését szabják;
36. hangsúlyozza, hogy a globalizációnak és a világkereskedelem liberalizációjának együtt kell járnia az alapvető jogok, többek között a gyermekmunka tilalmának betartásával;
37. felhívja a nemzetközi közösséget (amely magában foglalja a Kereskedelmi Világszervezetet), hogy elsőként alkalmazzon egy „játéksárkány jelet”, amely egyértelműen jeleznél, hogy az adott terméket „gyermekmunka alkalmazása nélkül termelték/állították elő”, és amelyet különösen olyan országokkal szemben lehetne alkalmazni, ahol a gyermekmunka közismerten elterjedt jelenség;
38. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Európai Bizottságnak, az Afrikai Uniónak, az AKCS-államok Karibi Fórumának, a Csendes-óceáni Szigetek Fórumának, az EU-tagállamoknak, az Egyesült Nemzetek Gyermekalapjának és az ILO-nak.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a mauritániai helyzetről

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel az Afrikai Unió (AU) alapokmányának rendelkezéseire, a 2000. júliusi loméi nyilatkozatra és az Afrikai Unió Béke- és Biztonsági Tanácsának létrehozásáról szóló jegyzőkönyvre a nem alkotmányos kormányváltásokról,
- tekintettel a Béke- és Biztonsági Tanács által a 144. és 151. ülésén hozott határozatokra,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának 2008. augusztus 20-i nyilatkozatára,
- tekintettel a Nyugat-Afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS), az Európai Unió (EU) és a Frankofónia Nemzetközi Szervezete (OIF) nyilatkozataira és állásfoglalásaira,
- tekintettel a cotonou-i megállapodás 96. cikke alapján megkezdett konzultációkra,

(¹) Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

- tekintettel a mauritániai helyzetről szóló, 2008. november 21-én Addisz-Abeában tartott konzultációs ülésen kiadott közleményre, amely ülésen részt vett az Arab Államok Ligája, az ENSZ, az Iszlám Konferencia Szervezete (OIC), az OIF, az EU és az AU,
- tekintettel az AKCS Nagykövetek Bizottsága részéről a Mauritániai Iszlám Köztársaságba látogató, 2008. október 7–11-i tényfeltáró küldöttség jelentésére,
- tekintettel a mauritániai nemzetgyűlés 2008. szeptember 14-i állásfoglalására,
- A. mivel 2008. augusztus 6-án Mohamed Ould Abdel Aziz tábornok vezetésével egy katonai junta elmozdította a Mauritániai Iszlám Köztársaság elnökét, Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahit,
- B. mivel az ország gazdasági és társadalmi helyzete katasztrofális, és mivel a demokrácia sikerét legjobban a fejlődés biztosítja,
- C. mivel Abdallahi elnököt 2007 áprilisában demokratikusan választották meg, egy olyan demokratikus átmenet lezárásaként, amelyet a nemzetközi közösség példaértékűként üdvözölt, valamint az Európai Unió választási megfigyelő missziója és az Európai Parlament küldöttsége hitelesített,
- D. tekintettel az EU részéről a demokratikus átmenethez nyújtott támogatásra és a 10. Európai Fejlesztési Alap keretében a 2008-tól 2013-ig tartó időszakra szóló 156 millió EUR összegű „támogatási programra”, amely kiegészíti az eddigi segítségnyújtást, valamint az 1985 óta segélyként formájában biztosított 335 millió EUR összeget,
- E. mivel Mauritánia tagja az euro-mediterrán partnerségnek, más néven a barcelonai folyamatnak, és részt vett a 2008. július 13-án Párizsban rendezett földközi-tengeri csúcstalálkozón,
- F. mivel – bár a kormányváltás vérontás nélkül ment végbe – Abdallahi elnököt és számos más politikai szereplőt őrizetbe vettek, és mivel Abdallahi elnök továbbra is meg van fosztva szabadságától,
- G. mivel a junta létrehozta a „magas szintű államtanácsot”, és mivel az említett tanács elnökét, Mohamed Ould Abdel Aziz tábornokot „alkotmányos szabályrendelettel” nevezték ki államfőnek,
- H. mivel az „alkotmányos szabályrendelet”, amelyben a junta meghatározza hatásköreit, és amely lehetővé teszi számára, hogy rendeleti úton kormányozzon, semmilyen jogalappal nem rendelkezik,
- I. mivel a „magas szintű államtanács” kinevezett egy miniszterelnököt,
- J. mivel a puccs idején Mauritánia által tapasztalt nehézségek politikai jellegűek voltak, ezért azokat békés úton, politikai eszközökkel és párbeszéddel meg lehetett volna oldani,
- K. mivel az említett nehézségek ellenére Mauritánia figyelemre méltó fejlődést ért el olyan rendkívül kényes belpolitikai kérdések terén, mint a menekültek visszatérése, a rabszolgaság eltörlése és a média liberalizálása, és mivel ez jó reményekre adott okot a szilárd, stabil demokrácia végső kialakulása szempontjából,
- L. mivel az összes politikai erő közötti nyílt vitára van szükség annak érdekében, hogy létrejöhessen az alkotmányos rend helyreállításának eszközei, valamint a végrehajtó hatalom és a jogalkotás közötti egyensúlyt szabályozó mechanizmusok, azzal a céllal, hogy az alkotmány keretein belül biztosítsák a helyes egyensúlyt az államelnök és a parlament között, valamint a szükséges politikai stabilitást, a fegyveres erők beavatkozása nélkül,
- M. tekintettel a válság lezárásának és az alkotmányos rend helyreállításának különböző, a politikai erők és a „civil társadalom” által kínált eszközeire, különösen a demokratikus ellenzékktől származó javaslatra és a nemzetgyűlés által előterjesztett „átmeneti útitervre”,
- N. tekintettel a száhel-szaharai övezetben előforduló biztonsági problémákra, amelyek táptalajt adnak a terrorizmusnak, a határokon átnyúló bűnözésnek, valamint a fegyver- és kábítószer-kereskedelemnek, és destabilizáló hatással vannak a régió e részének országaira,
- O. tekintettel Mauritánia szerepére e megpróbáltatások leküzdésében,

- P. tudomásul véve a puccs elítélését a nemzetközi közösség részéről, különösen az AKCS-csoport, az ECOWAS, az AU, az EU, az Arab Liga és az ENSZ részéről, valamint az AU és az OIF határozatát, miszerint a demokrácia helyreállításáig felfüggesztik Mauritániát,
- Q. mivel az Afrikai Unió 2008. szeptember 22-én ultimátumot adott a juntának, hogy 2008. október 6-áig állítsa helyre az alkotmányos rendet, és feltétel nélkül helyezze vissza tisztségébe Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahit,
- R. mivel a katonai junta elutasította az említett ultimátumot, és mivel 2008. október 7-én, kedden az AU Bizottság arra szólította fel az AU tagállamait, hogy ne ismerjék el a mauritániai puccsistákat,
- S. tekintettel a konzultációs folyamat elindítására az Európai Unió és Mauritánia között, a cotonou-i megállapodás 96. cikkének megfelelően, amely abban az esetben írja elő az ilyen konzultációkat, ha „valamelyik fél úgy ítéli meg, hogy a másik fél nem teljesíti az emberi jogok, a demokratikus elvek és a jogállamiság tiszteletben tartásából fakadó kötelezettségeit”,
- T. mivel a Világbank felfüggesztette 175 millió USD segély formájában történő kifizetését Mauritánia részére; mivel a felfüggesztés mintegy 17 országos projektet fog érinteni Mauritániában, továbbá az ország részvételét a Világbank regionális projektjeiben, többek között a vidékfejlesztés, az egészségügy, az oktatás és az infrastruktúra (mint például az útépítés) területén,
- U. mivel a rendőrség erőszakot alkalmazott a politikai pártok koalíciója által szervezett, engedély nélküli tüntetések feloszlására, amelyek Abdallahi elnök visszahelyezésére szólítottak fel,
1. elítéli az elnök és a kormány megdöntését a mauritániai fegyveres erők részéről, és hangsúlyozza, hogy a demokratikusan alakult intézményeket tiszteletben kell tartani; sajnálja ezt a visszalépést, tekintettel a mauritániai demokrácia és jogállamiság fejlődése terén az elmúlt néhány évben történt, figyelemre méltó előrelépésekre;
 2. tudomásul veszi a hivatalától megfosztott Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi elnök átszállítását szülőfalujába, ahol házi őrizetben tartják, de továbbra is azonnali és feltétel nélküli szabadon bocsátására szólít fel;
 3. felszólítja a mauritániai hatóságokat az emberi jogok védelmére, beleértve a szólásszabadságot, valamint az egyesülés és a gyülekezés szabadságát;
 4. fenntartja, hogy a széles körű konzultációk jelentik az egyedüli módot a válság lezárására, és csak ez ad lehetőséget arra, hogy az összes demokratikus intézmény újra elláthassa rendes funkcióit, a parlament valamennyi előjogának teljes körű gyakorlását is beleértve;
 5. felszólítja az uralkodó katonai hatóságokat, hogy haladéktalanul kötelezzék el magukat egy, az alkotmányos rend visszaállítására és a demokratikus intézmények helyreállítására vonatkozó ütemterv mellett, és vállaljanak kötelezettséget arra, hogy a katonai hatalom nem lesz jogosult a választásokon való indulásra;
 6. ennek megfelelően arra hívja fel Mauritánia valamennyi politikai szereplőjét, hogy haladéktalanul hozzák létre a megfelelő keretet az ilyen konzultációkhoz;
 7. üdvözli az Európai Unió és a Mauritániában hatalmon lévő hatóságok közötti konzultációk megkezdését, és felhívja az Európai Bizottságot, hogy a Közös Parlamenti Közgyűlésnek tegyen rendszeres jelentéseket a 96. cikk szerint lebonyolított konzultációk előrehaladásáról és az alkotmányos rend helyreállítására vonatkozó ütemterv kialakításáról, ugyanakkor sajnálja, hogy eddig ezen a téren nem történt jelentős előrehaladás;
 8. üdvözli az AU bejelentését, miszerint „konkrét javaslatokat” fog benyújtani azt követően, hogy ultimátumát a mauritániai „magas szintű államtanács” elutasította;
 9. felhívja az AU-t és az EU-t, hogy vizsgálják meg a katonai puccsisták ellen hozható összes célzott szankciót (utazási tilalom, a vagyon befagyasztása stb.), amennyiben a közeljövőben nem vállalnak kötelezettséget egy megfelelő, hiteles terv mellett a válság befejezésére és az alkotmányos rend helyreállítására vonatkozóan, de ne tegyenek semmilyen olyan további lépést, amely veszélyeztethetné Mauritánia fejlődését és a lakossága életkörülményeinek javulását;
 10. kitart amellett, hogy Mauritánia népe, akiket a gazdasági és az élelmiszerválság már eddig is súlyosan érintett, nem eshet túszul a jelenlegi politikai válságnak, és felhívja az Európai Bizottságot, hogy hajtsa végre a civil társadalmat támogató projekteket a demokráciát és az emberi jogokat támogató európai eszköz keretében;

11. szorgalmazza, hogy a junta mérlegelje, hogy a mauritániai nép számára milyen sokoldalú előnyökkel jár a békére, a demokráciára, a jólétre és az emberi, társadalmi és kulturális megértésre irányuló politikai folyamatban való részvétel, amelyet a 2008. július 13-i földközi-tengeri csúcstalálkozó alkalmával vázoltak fel, ahol Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi, a Mauritániai Iszlám Köztársaság elnöke is részt vett;
12. üdvözli az AKCS Nagykövetek Bizottsága küldöttségének elindítását, és tudomásul veszi a mauritániai nemzetgyűlés 2008. szeptember 14-i állásfoglalásának elfogadását;
13. úgy határoz, hogy AKCS–EU parlamenti küldöttséget indít Mauritániába annak érdekében, hogy segítse a mauritániai parlamentet az egység újbóli felfedezésében és a válságból kivezető út megjelölésében, amely minden érintettnek dicsőségére válna;
14. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Tanácsának, az Európai Bizottságnak, a Pánafrikai Parlamentnek, az Afrikai Unió Bizottságának, az Arab Maghreb Uniónak, az ENSZ Biztonsági Tanácsának, valamint Mauritánia nemzetgyűlésének és más hatóságainak.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a zimbabwei helyzetről

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a Pánafrikai Parlament választási megfigyelő küldöttségének 2008. március 29-i jelentésére a Zimbabwei Köztársaságban tartott összehangolt választásokról,
- tekintettel a Pánafrikai Parlament választási megfigyelő küldöttségének 2008. június 29-i előzetes nyilatkozatára a zimbabwei elnökválasztásról és az időközi képviselőházi választásokról,
- tekintettel a Pánafrikai Parlament választási megfigyelő küldöttségének 2008. június 30-i időközi nyilatkozatára a zimbabwei elnökválasztásról és az időközi parlamenti választásokról,
- tekintettel az Afrikai Unió (AU) zimbabwei megfigyelő küldöttségének 2008. június 29-i előzetes nyilatkozatára,
- tekintettel a zimbabwei nemzeti egységkormány megalakításáról szóló állásfoglalásra, amelyet az Afrikai Unió 2008. július 1-jei Sharm el-Sheikh-i csúcstalálkozásán fogadtak el,
- tekintettel a demokratikus választásokat szabályozó alapelvekre és iránymutatásokra, amelyeket a Dél-Afrikai Fejlesztési Közösség (SADC) parlamenti fóruma 2001-ben fogadott el, valamint a demokratikus választásokat szabályozó alapelvekre és iránymutatásokra, amelyeket az SADC 2004. augusztusi mauritiusi csúcstalálkozásán fogadtak el,
- tekintettel a Zimbabwei Afrikai Nemzeti Unió – Hazafias Front (ZANU-PF) és a két Mozgalom a Demokratikus Változásért (MDC) alakulat közötti, 2008. szeptember 15-i megállapodásra a Zimbabwe előtt álló kihívások megoldásáról,
- tekintettel a SADC-szerződésre és annak jegyzőkönyveire, beleértve a SADC választásra vonatkozó jegyzőkönyvét,
- tekintettel az Afrikai Unió alapokmányára, az emberi jogok és a népek jogainak afrikai chartájára és az Új Afrikai Fejlesztési Partnerségre (NEPAD),

(¹) Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresby-ben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

- A. mivel a 2008. márciusi elnöki, parlamenti (képviselőházi) és szenátusi választási kampányt, valamint a választások júniusi második fordulóját az erőszak megengedhetetlen szintje és az ellenzék jogainak megsértése övezte, amit Mugabe pártja, a ZANU-PF által bevetett zimbabwei hadsereg és a milíciák elemei követtek el,
- B. mivel Tandai Biti, az MDC ellenzéki párt főtitkárának őrizetbe vétele a második forduló választási kampánya során, valamint a Robert Mugabe ellen kiálló Morgan Tsvangirai, az említett párt vezetője ellen irányuló gyilkossági kísérlet – aki ezután kénytelen volt menedékjogot kérni egy európai nagykövetségen, majd pedig elhagyta az országot – arra kényszerítette Tsvangirai urat, hogy lépjen vissza az elnökválasztás második fordulójától,
- C. mivel a lakosságra gyakorolt nyomás és a megfélemlítés különböző formái ellenére Morgan Tsvangirai az elnökválasztások első fordulójában nagy többséget szerzett, és mivel az MDC a parlamenti (képviselőházi) választásokat és a parlamenti házelnöki választásokat is megnyerte,
- D. mivel a választások 2008. június 27-i második fordulójának hivatalos eredményei alapján az elnökséget jelenleg betöltő Robert Mugabét újraválasztották, Morgan Tsvangirai visszalépését követően,
- E. mivel az afrikai megfigyelő küldöttségek (a Nyugat-Afrikai Államok Gazdasági Közössége, a Pánafrikai Parlament, az Afrikai Unió) közül többen azt jelentették, hogy az erőszak következtében a választási eredmények nem tükrözik a lakosság akaratát,
- F. mivel a válság lezárása érdekében egy nemzeti egységkormány megalakításának elvéről szóló, 2008. szeptember 15-i politikai megállapodás előrelépést jelent, amelyet Thabo Mbeki elnök közvetítésével sikerült elérni,
- G. tekintettel a nemzeti egységkormányról szóló tárgyalásokon a két oldal között kialakult, továbbra is fennálló holtpontra,
- H. mivel a választások szerencsétlen lebonyolítása súlyosbította Zimbabwe lakosságának egyébként is katasztrófális humanitárius helyzetét, aminek folytán az emberek otthonaik elhagyására vagy az országból való távozásra kényszerültek,
- I. mivel az országot kolerajárvány fenyegeti, tekintettel a gyakorlatilag összeomlott egészségügyi rendszerre és a bizonytalan vízellátásra; mivel a születéskor várható élettartam a mindkét nemre vonatkozó 60 évről a férfiak esetében 37 évre, a nők esetében pedig 34 évre csökkent az elmúlt évtizedben; és mivel Zimbabweban jelenleg 1,7 millió HIV-fertőzött él,
- J. mivel az Élelmezési Világprogram (WFP) októberben 2 millió zimbabwei lakost élelmezett, de ez a szám 2009 elejére előreláthatólag 5,1 millióra emelkedik, ami azt jelenti, hogy hamarosan az ország lakosságának fele élelmiszer-segélyre fog szorulni,
- K. mivel az UNICEF becslései szerint az országban a tanároknak csak mintegy 40 %-a látogatja az órákat, a tanulóknak pedig csak egyharmada jelenik meg az oktatáson,
- L. aggodalommal véve tudomásul, hogy Zimbabwebe sajnálatos módon nem engedték be a Jimmy Carter volt amerikai elnökből, Kofi Annan korábbi ENSZ-főtitkárból és Graça Machel emberi jogi aktivistából álló küldöttséget,
1. határozottan elítéli a 2008-as választásokon való szavazás befolyásolása céljából a lakosság ellen folytatott erőszakkampányt és megfélemlítést, valamint az ellenzék jogainak megsértéseit;
 2. kijelenti, hogy az ilyen kirívó jogsértésekre való tekintettel a 2008. júniusban tartott zimbabwei választásokat nem lehet átláthatónak, hitelesnek és tisztességesnek tekinteni;
 3. üdvözlöi a Thabo Mbeki elnök vezetésével zajló afrikai közvetítési erőfeszítéseket, és arra szólít fel, hogy sürgősen fokozzák az afrikai országok és regionális intézmények – amilyen például a SADC és az AU –, valamint a kiemelkedő afrikai személyiségek bevonását a tárgyalásokba és ezt követően a zimbabwei helyzetre adott megoldás figyelemmel kísérésébe;
 4. megerősíti, hogy a nemzeti egységkormány átmenetileg megoldást jelentene a válság lezárására, lehetővé téve az intézmények reformját és a jogállamiság helyreállítását; hangsúlyozza, hogy a hatalom megosztásáról szóló 2008. szeptember 15-i megegyezésben a pártok abban állapodtak meg, hogy együtt dolgoznak a fenntartható, tartósan demokratikus és békés megoldás érdekében Zimbabwe jelenlegi politikai, gazdasági és társadalmi válságára;

5. szorgalmazza, hogy a megállapodásban részt vevő felek mindegyike tegyen eleget kötelezettségvállalásainak, és konstruktívan, teljes erejével vegyen részt a megállapodás megvalósításában, továbbá tanúsítson nagyobb önmérsékletet és visszafogottságot a tárgyalásokon; hangsúlyozza, hogy minden fél egyenlő, és tartózkodniuk kellene mindenfajta egyoldalú fellépéstől az új kormány megalakításával összefüggésben;
6. határozottan kéri a nemzetközi közösséget, hogy gondoskodjon jelentős mennyiségű humanitárius segély gyors biztosításáról Zimbabwe lakosságának;
7. megjegyzi, hogy a politikai válság romboló hatást gyakorol Zimbabwe népére; megállapítja, hogy az EU most szabadított fel 10 millió EUR segélyt, és felhívja a zimbabwei hatóságokat, hogy oldják fel a humanitárius segélyszervezetekkel szemben alkalmazott valamennyi korlátozást, és biztosítsák, hogy a humanitárius segély nyújtására az emberiség, a semlegesség, a pártatlanság és a függetlenség elvei szerint legyen lehetőség;
8. mély aggodalmát fejezi ki a régióban élő zimbabwei menekültek helyzete miatt, és elítéli a zimbabwei menekültek elleni erőszakos cselekményeket a környező országokban; felhívja az Európai Bizottságot, hogy támogassa a környező országokat a menekülteknek pénzügyi és tárgyi segítséget nyújtó segélyprogramokkal;
9. határozottan kéri az összes érdekelt felet és a nemzetközi közösséget, hogy készüljenek fel a gyors segítségnyújtásra Zimbabwe konfliktus utáni újjáépítéséhez;
10. mély sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a tekintélyes politikusok humanitárius küldöttségétől – a Kofi Annan korábbi ENSZ-főtitkárból, Jimmy Carter volt amerikai elnökből, valamint a nők és gyermekek jogainak szószólójából, Graça Machel aktivistából álló küldöttségtől – a Mugabe-rezsim megtagadta a belépéshez szükséges vízumot, mivel befolyásukat arra kívánták felhasználni, hogy fokozzák az országba beáramló azonnali, valamint hosszú távú segítségnyújtást, hogy véget vessenek a zimbabwei nép szörnyű szenvedéseinek; határozottan támogatja a tekintélyes politikusok további erőfeszítéseit a zimbabwei humanitárius válság enyhítésére;
11. felhívja a leendő nemzeti egységkormányt, hogy hozzon létre egy semleges, független béke- és megbékélési bizottságot a nemzeti megbékélési folyamat támogatása érdekében, amely bizottság felülvizsgálja a belügyi konfliktusokban elkövetett emberiség elleni bűncselekményeket, kínzást, nemi erőszakot és más bűncselekményeket;
12. úgy véli, hogy elengedhetetlen fontosságú, hogy az újonnan megválasztott parlament finanszírozásban és támogatásban részesüljön pozíciójának megerősítéséhez;
13. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Tanácsának, az Európai Bizottságnak, a Pánafrikai Parlamentnek, Zimbabwe kormányának és parlamentjének, az Afrikai Uniónak, a SADC-nak, valamint az ENSZ főtitkáranak.

Port Moresby-i nyilatkozat

a globális élelmiszer- és pénzügyi válságról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén:

Élelmiszerár-válság

1. felhívja az EU intézményeit, hogy gyorsan fogadják el és hajtsák végre a nemrég létrejött megállapodás szerinti 1 milliárd eurós élelmiszersegélyről szóló javaslatot – anélkül hogy a kétoldalú támogatási költségvetésekből ennek megfelelően lefaragnának –, annak érdekében, hogy jelentős további támogatással reagáljanak a fejlődő országok sürgető szükségleteire;

2. felhívja az AKCS és az EU kormányait, hogy reagáljanak a legkiszolgáltatottabbak – különösen a nők és a gyermekek – sürgős szükségleteire, azáltal, hogy erősítik az élelmezési beavatkozásokat és a biztonsági hálót, valamint kibővítik a szociális védelmi rendszereket;
3. hangsúlyozza, hogy a magas kereslet és a spekuláció nyomta fel az élelmiszerek és az üzemenyagok árait; megjegyzi, hogy az ingatag élelmiszerárak különösen a legkiszolgáltatottabb csoportokat érintik, például a gyermekeket, a nőket, a városi szegénységet, a vidéki nincsteleneket, az állattenyésztőket, a kisgazdákat, valamint számtalan más csoportot, akiket sokkhatások értek vagy konfliktusok sújtottak, vagy ilyenek után próbálnak regenerálódni, mint például a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek és a menekültek; megjegyzi, hogy bár a világ élelmiszerárai a közelmúltban visszaestek, a gabonafélék, a rizs és az olajos magvak árai az előrejelzések szerint 10–35 %-kal magasabbak lesznek a következő tíz évben, mint az elmúlt évtizedben voltak; megjegyzi, hogy a magasba szökő üzemenyagárak különösen rosszul érintették a fejlődő világ mezőgazdasági termelőit, mivel emiatt a műtrágyák költségei és a szállítási költségek is megemelkedtek, különösen a tengerparttal nem rendelkező országokban;
4. emlékeztet arra, hogy az 1. millenniumi fejlesztési cél felére csökkenteni az éhínségtől szenvedők számát, mégis közel egymilliárd ember éhezik nap mint nap, annak ellenére, hogy a világ az egész népesség élelmezéséhez elegendő élelmiszert állít elő;
5. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országok – amelyek közül sokan nettó élelmiszer-importőrök – az ingatag élelmiszerárak legnagyobb áldozatai, és hogy az élelmiszertermelést ismét előre kell venni a nemzetközi politikai napirenden;
6. felhívja az AKCS és az EU kormányait, hogy együttesen gondoskodjanak arról, hogy elegendő segílyt és állami kiadást fordítanak az élelmiszerbiztonság elérésére, amint azt az AU állam- és kormányfői a 2004. júniusi maputói nyilatkozatban kijelentették;
7. felhívja az AKCS és az EU kormányait, hogy növeljék befektetéseiket annak érdekében, hogy évi 2 %-os növekedést érjenek el a mezőgazdaságban, újraképezzék a legfőbb élelmiszer-készleteiket – amelyek jelenleg minden korábbinál alacsonyabb szinten állnak –, és erősítsék meg a globális megfigyelő és információs rendszereket;
8. felhívja a tehetős nemzeteket, köztük az EU-tagállamokat, valamint a most hivatalba lépő amerikai kormányt, hogy csökkentsék a mezőgazdasági szubvenciókat és szüntessék meg a mezőgazdasági exporttámogatásokat, mivel erre a legtöbb gazdag ország még a dohai fejlesztési forduló kezdetén ígéretet tett, noha azóta globálisan nem sok előrehaladás történt;
9. felhívja az AKCS kormányait, hogy a mezőgazdasági és földhasználati politikáik kidolgozásába vonják be a mezőgazdasági termelőket és az állattenyésztőket, akik közül sokan nők;
10. felhívja az AKCS kormányait, hogy hatalmazzák fel a kis gazdaságok termelőit, különösen a nőket, azáltal, hogy számukra hozzáférést biztosítanak a földhöz, a hitelhez és a termelést növelő új technológiákhoz;
11. felhívja az Európai Bizottságot és az EU-tagállamokat, hogy javítsák a mezőgazdasági, kereskedelmi és fejlesztési politikáik közötti koherenciát;

A pénzügyi válság és a globális pénzügyi rendszer

12. felhívja a nemzetközi közösséget, hogy szabályozza a globális pénzügyi rendszert annak érdekében, hogy garantálja az átláthatóságot, és visszariasszon az etikátlan spekulációtól, valamint reformálja meg azzal a céllal, hogy nagyobb beleszólást biztosítson a fejlődő országok számára;
13. felhívja az EU-tagállamokat, hogy csökkentsék a globális gazdasági növekedés lassulásának a fejlődő országok növekedésére, kereskedelmére és a beáramló közvetlen külföldi befektetésekre gyakorolt határait, azáltal, hogy elősegítik kereskedelmi kapacitásuk további erősítését, infrastruktúrájuk javítását és az átutalások megkönnyítését;
14. felhívja továbbá az EU-tagállamokat, hogy tartsák tiszteletben kötelezettségvállalásaikat a hivatalos fejlesztési segítségnyújtást illetően – azaz 2010-re a bruttó nemzeti jövedelem 0,56 %-a, 2015-re pedig a 0,7 %-a –, és a pénzügyi válságot ne arra használják, hogy ezáltal igazolják a segítők lefaragását, különösen amikor rendkívül rövid idő alatt több milliárd eurót mozgósítottak a globális pénzügyi válságra reagálva, miközben a nemzetközi közösségnek láthatólag sokkal nagyobb nehézségeket okoz, hogy friss forrásokat biztosítson az éhezés és a szegénység elleni küzdelemhez;

15. felhívja az EU és az AKCS államait, hogy lépjenek fel az adóparadicsomok, az adóelkerülés és a fejlődő országokból törvénytelen úton kimenekített tőke ellen, amelyek ezeknek az országoknak évente mintegy 800 milliárd euróba kerülnek, más szóval a segély formájában nekik juttatott összeg nyolcszorosába;
 16. felhívja az AKCS és az EU államfőit, hogy az ENSZ 2008. november 29. és december 2. között Dohában tartandó, „Finanszírozás a fejlődés érdekében” témájú csúcstalálkozóját használják fel arra, hogy valódi előrehaladásról gondoskodjanak a kiegyensúlyozottabb globális fejlődés finanszírozásával kapcsolatos új megközelítések meghatározásában;
 17. felhívja a G20 tagjait, hogy tartsák tiszteletben a 2008. november 15-i washingtoni csúcstalálkozón tett kötelezettségvállalásaikat;
 18. felhívja valamennyi érdekelt felet, hogy közösen dolgozzanak a dohai fejlesztési forduló sikeres, fenntartható és mihamarabbi lezárásának biztosításán.
-